

D A T E D U E

**This book should be returned to the
Library on or before the date last stamped
below.**

1720

دی یوز وړه سپړی و چه به مياگو کي به سپورو او .
 گلف ستریم کی به بی کمان بیول . شاوړاتیا ورځی سیند ته تللی و خو یو کب یې هم
 نه و نیولی ، به لومړی پخلو یښو وړځو کی یو هلك هم ورسره ولو ، خو وروسته تر هغې دهلك
 موږ او پلار خپل زوی ته وویل چه اوس بوستانه یېن زیږی بیخی بدمرغه شوی ، نوی
 هلك له بل کب نیوونکی سره وایزه چه به هماغې لومړۍ وړځې یې ښه کمان و نیول .
 هره وړځ چه به زوړ سپړی تشر لاس لاسمنده بیرته راوگرځېد هلك به ورسره خپه و او
 د زاړه سپړی د چنگك مزی اولکپه اود سني گیر چاپیر بادوان یې کوټی ته ورسره وړل .
 بادوان شوخو لځایه راوړو به جرال پیوند شوی و او لکه داندې ماتی بیرغ
 یاسی ښکارېده .

سپین زیږی یو نړۍ مزی سپړی و چه به وړ میږد یې گوښی لیدل کیدې دتور و
 زخودای یې چه دتود وسیع و دلمر نښې دی به لمر خوگاو خورې وې لاسو یې
 لوبو کبانو درانیگلو به انر ژورې لیکې لرلې ، دا لیکې او داغونه اوسنی نه و
 بلکه دوچ ډاک دلوړو ژورو په شان زاړه و .

د زاړه سپړی نور هرڅه زاړه وچپ دده له سترگو چه لکه د سیند او به شني او
 به مایدونکی او د حوشالمر له شفلو ډکی وی .

کوم وخت چه دواړه دبحر څنډې ته راوخل او ماکو یې ننه ایست او بادوان یې

ر سره رانه ، خونن دشمال مخه دې خوا اووه اوږد چوږی په سربښه بود پښناوی و
هلمک راپه سپی نه و ککل از وی ویل « سس-یا کو » .
سانتیاگو وویل « گیللاس می به لاس کسې نیولی و اوږد پېر و پخو ابو وختو په فکر
کښی ډوب وم » .

هلمک وویل « اجازه دې ده چه ماته لبر سارډین درته راوړم ؟
» نه ته ورته دیس مال لونه وگوره ره اوس هم ما کو چلولی شم او را جیلاو
به جبال او بوته واچوی »
هلمک وویل « خوزه پخپله غه اړم چه داسره لاړشم ، که کبشم درسره نیولی ،
کوم بل کار خو به وکړم »

« تاماته بیروا حمل . اوس ود لویو سې بوپه ډلی کسې شمیرل کېږي . »
« ره خومره هلمک وم چه اړل ځلی له تاسره به ما کو کښی سور شوم ؟
» بڼه کان « وې کوم وڅر چه به ما کب ما کوته جېژ او د تابه له ویرې راره
ورته چاود له اوږدې به وچه ما کو به بل مخ واوړی »
هلمک وویل « زما به یادېږی د ککلی په دې خوا هوا پېرید او تابه به کدو بک
واهه ، زما به یادې چاره دې دما کو به هوغه بل کوب کبې دمر و به کپړی
و د ورځولم او به کب دې پېښو کړ او واه دې د کب دویسی وزم ټوله ما کو په سراخیستی و .
» بهر ښایا دې به یادېږي او که مار ته قصه کېی ده ؟ »

« له هغې ورځې چه له تاسره سید ته رتلی یم هر شی می به یاد دی ،
زاده سپی به لمر خپلواومینه ما کو سترگو هلمک ته وککل . وی ویل « که ته زما زوی
وای نوبه می دځانه سره بوولی وای حوته خاصه پلار لري او بله داچه دیوه بیکمرغ
ما کو سره بی » .

هلمک وویل : « اجازه ده چه سارډین درته راوړم څلو رد شو می کبان به هم
ر اسره را وړم چه بی بیا په چنگک کېږي و بښی »
« ما هغه خپله پخوا پېر شومه به مالګی کښی ایښی ده » .

ټول گړه هلك وويل : « سنتياگو ! زه غواړم چه بيا له تا سره لار شم ، اوس
ډېر مويو خو پيسي پيدا لږي دي . »

زاړه سپي هلك ته كې نيول ورسره كړي واو په هلك ډير كران و .
زاړه سپي وويل : « اوس له يوه بيكم مرغ ماكو سره يي ، هماغه اوسه . »
هلك وويل : « به ياد دې دي چه ها بل وار مواوه ايا ورځي يو كېت هم
و نه پيد او ورسره مودري هفتي هره ورځ كېان نيول . »

زاړه سپي وويل : « هوبه ياد مې دي ، زه ډوهمېزم چه ته مادې دپاره نه رېږدي
چه گړه ندي دما په كې بولو شكمن يي . »
هلك وويل : « انامي محبور كړي يم چه نا پرېږدم ، زه لاهلك يم او ما
دغه خبر ومنم . »

زاړه سپي وويل : « ډوهمېزم ، داطبعي شى دى . »
هلك وويل : « هغه دتاپه مهارت كنى شك اري . »
زاړه سپي وويل : « هو ! خبره او نه سكمن به يو . همداسي نه ده . »
هلك وويل : « هو ! اجاره وي ، وويل بيرته واخلېم ، بيا به اسباب كولاو ورسره ،
زاړه سپي وويل : « هو ! ولې به ؟ ددو كې پيو نكوله كړو په خير . »
دواړه د ساحل سره زدي په حوتري كې سېل ، ډېر كې نيوكو په زاړه
سپي مسخري كولي خودى به چه كې ، زړو كې ، وركو چه به ورته وركل
ورته لور بدل به ، خو خپل خيگان به يي نه بېكاره كاوه او په ډېر مېناب ټول به
داو بود ژور والى او دسې هوا په باب كنى غږ بدل .

كېنيوكي لگياوه د كېنيوكي يي شمړل او بيا يي ددولر كېيو په سرموټرته
حيثول ، چه بيا له هغه لځايه دهوا نا بارار به دحرحلا و دپاره وړل كيدل .

كومو كېنيوكو چه نه پېگان بولي ووبه هالې خوا كنى يي په لېږ وېږي
تېرلى و ، دپېگانولرې ، كولاى اسېل سوي وې او دشانى يي غرخې شوې
وې ، پوستكى يي هم اسېل شوى واو عوبه يي دما لگي كولاو دپاره ټوټې ټوټې
شېرې وه كله به چه دادرلر خانه له خواو ، ودرېك له سلحه به دغو شېرې

هلك وويل : «راخه چه سامان كاله ، ورسوړ بيا به نو زه جال واحلم اوڅه ساردين به كښی ونيسم» .

سامان يې له ما كورا واخيست . راږه سپی دبادوان ډا ننگه به او زو كړه او هلك چنگك او شلگي او بكس واخستل . په بكس كښی دسه دتور مزی كړی . . .

دكې شو مه او هغه كوټك چه كې يې پرې واړه به ما كو كښی پاتې شو . زوړ سپی پوهېده چه له ده به څوك علاو كېږي خود مزد دكېر او دبادوان تر پريښو دوی وېل بڼه و ځكه چه دشپې ېرځ خړا بول دی پوهېده چه چنگك او شلگي هم دساحل كې بېوو ، كې به پټوی خو به ما كو كښی يې پر بڼر دل بيخايه كارو .

هلك او زوړ سپی دواړه به سرك دراږه سپی دكوډۍ خواته روان شول . دكوډۍ ور خلاص و او دوی به كښی بوتل . راږه سپی ډا ننگه چه دبادوان ټوټه ورته تاووه ديوال ته كېه كړه او هلك يې چنگك او بكس تر څنگ كښوډل .

ډا ننگه دكوډۍ ديوه ديواله په انداره او زده وه . دزاږه سپی كوډۍ دخپلۍ دېو ټكۍ څخه جوړه وه . پكښی يو كې ، يوميز او يوه چوكۍ ايښې وه ، يو خاورين نغری په كښی و چه پسكر و پخلی پكۍ كېده . دديو الو د لړ كيو به زړو بانو د مقدس مسيح او خواجه كوږ خيرې څرېدای وې دا خيرې دده دښځې دلاس نښی وې . پخوا به دې ديواله دده دښځې يو عكس هم و ، خو اوس يې په الامارۍ كې دخپل پريوالی كېسه لاندې څو ولي و ځكه كوټم و حب چه به ديواله څوړ ندو به ليدو به يې خپله بيكسي او يواځې بستر كوتو و درېد . هلك يو ښتنه و كړه : «د حوراك دباره څه شي لري ؟» .

«يوښنك سپی ورجی دی دڅو كېانو سره . زړه دې ورته كېږي ؟»
«نه زه به يې په كور كښی وخورم . په نغری كښی درته اور بل كېم ؟»

« ر به تازه شوم ، راو یم » .

درازه سړی امیدواری از برخان و بسا هېڅکله تری به وه تللی ، خو اوس بی دسیند دباسته باده سره احساسات بیهوشه راو پارېدل . ویی ویل : « یو ، هلمک وویل » به - دوه » .

راډه سړی وویل : « ښه دوه راوړه . له چا دونه دې غلاکړی به وی » ، هلمک وویل : « غلام به ویر بېزم ، خود امی به بیه اخیسی دی » ، زاده سړی وویل : « بشکر » .

روډ سړی دومره ساده ووچه هېڅ بې بهار به وچه ده دانکسه ، نفسی له کومه وخه رده کړی ، خو دومره دوه پدېرچه شکسه ، نفسه واز به دې دم یو دنده چه داحس راوړه یا لار نه بیسی اوربستی هم له مېړه به ورکوی .

دی ویل : « له دې شماله داسې ښکاری چه سما به ښه درخ وی » ، هلمک وویل : « چیرته روان بی » .

« لیری کوم داسی خلای به خم چه رڅو بیرته راحم دنا ددغه ګر خېدلی وی » ، هلمک وویل : « زه به دودچل ما کو حلمک دې ته له کپم چه ښه لیری درشی » ، به ویل کیژی کدې یو رښتیا بی غټ کک گیر ته درغی مو بېرته دې مرستی ته دروړسیزو . راډه سړی وویل : « هغه چه ته ورسره بی له ساحله دومره به لیری کیژی » ، « خوره به داسی شی و ګورم چه دی بی شی لیدلی . داسی شی چه د کب به وی نو به بی به همدی چل لیری در ولام » .

« ته وایې سترګې به بی دومره کم طایر ی دی » ، « هو ! دوندندی خوړانده ته نری دی » .

زاده سړی وویل : « عجیبه خبره ده خو هېڅکله د کسپا و ښکاری کړی . د کښپ ښکار د سړی سرګی چو زیږندوی ، هلمک وویل : « با حوټول عمر د کسپا و ښکاری کړی او سترګی دې لار کړی روغی دی » ، « زه عجیبه شاننا سړی یم » .

«یسی به له کومه کړو؟»

هملک وویل: «اسانه دی زه به یی دچانه پور کړم.»

زاره سړه وویل: «زه به هم پور کولی شم خو زړه می نه غواړی چه له چاپی وغواړم

چه نن پورو کړی سپانه به سوال روږدی کیږي؟»

هملک وویل: «خان تور ساته. په یاداره چه دمیزان میاشت ده.»

زاره سړی وویل: «دمیزان به میاشت کی غټ کبان راځي. دجوړا په میاشت کی خوهر

سړی کب نیولی شی.»

«زه دغه دی دساردین سی لارم.»

چه هملک بیرته راغی زوړ سړی دجوړ کچه دپاسه خوب وړی و. لمر هم پرېوتی و.

هملک له کچه پرستن واخیسته اود زارې سړی په ازوی وغږوله. دزاره سړی اوږی

عجیبی شانتی وی. زړه یې خوفوی، ورمیږي هم قوی و. اوس چه زوړ سړی و بده

اوسړی په سیمې پروت و دورمیزه گنځی یی دومره نه ښکارېدی. کمیس یی دپرو

پیوند وله لاسه لکه رده دما کونادوان داسی زیږ اود لمر تاوی پوښون شپولی وو.

دده دسرڅخه دومره د زړتیا ښی بریښیدی چه په ویدو داسی نه ښکارېده چه سادی

ولری. ورځپاڼه یی په زنگانه پرته وه اودما ښام بادیی پانوی اړولی را اړولی. پښی یی

لوڅی وې.

هملک دې به همدې حال پرې ایښی و او چه بیرته راغی په هماغه حال خوب وړی و.

هملک لاس دپوړا په زنگانه کیښود او ویی ویل: «بانا! پاشه!»

راړه سړی سرگی پرانستلی اوله ډېر خمد نه وروسته موسکی شو.

له هملکه یی پوښنه وکړه «څه شی لرې؟»

هملک وویل: «ډوډی-راځه چه ډوډی وخورو.»

زاره سړی وویل: «چند یایی وږی نه یم.»

هملک وویل: «راځه وخوره! کب نیول او ډوډی نه خوړل دچا دلاسه کیږی.

زوړ سړی پاشېد. ورځپاڼه یی تاوکړه اودپښتني په ټولو لوی پیل وکړ.

« نه پخپله به یی بیا بل کهم او یا به یی همداسی سپړې وخورم . »
 « اجا زه د چهره جال دځایه سره و احلم ؟ »
 « هو . ولی نه . »

هـلک اوزوړ سپړی دواړه پوهیدل چه جـال مال سـه جـال یی لا دوخته
 خرڅ کړی و حـر وایـی هم دهماغی تغیل کاوه . هـلک په دې هم پوهیده چه دسپړ
 وریجو بـلک او کبان هم ماز یی خیال و . تش لځان یی خوشال و .
 زاړه سپړی وویل : « پنځه اتیاومه ورځ نیکمرغه زی . څنگه به ښه وی چه
 سبا ته لاړشم او بوغت پنځه څلو شتمنی کب در ټراوړم . »

هـلک وویل : « ره به اوس جال دځایه سره یوسم او څه سار دین به په کښی ونیسم . »
 زاړه سپړی وویل : « ښه ته ورځه سار دین راوړه . ماسره پرویی ورځپاڼه شته
 کرار به په کښی د پرویی بیسبال لوبه ولولم . »

هـلک نه پوهیده چه داخبار خبرهم خیالی و که نه ، حوراره سپړی اخبار د چاپ
 بالښت له لاندی وایست .

هـلک وویل : « چه سار دین می و نیول بیر نه به راشم سنا او خپله برخه به پدیرڅ کښی
 وساتم چه خراب شی سبا ته به یی سره وویشو . چه راغلام به به را نه دیسبل قصه وواپی . »
 « یا نکې ضرور لوبه ککتي . »

« زه خود کاږو لوبه دهمد یا لوبه تیمه به بهزم . »

« جیم به یا نکې قیم باوراره او چرت مه خبراوه . »

« ورځپاڼه ولوله بیامامه قصه و کپه . »

« راځه چه دپنځه اتیا په شمیر یوه دلاری مردواخلو . سبا ته پنځه اتیاومه ورځ ده . »

« ښه ده رابه یی څلو خو به اوه اتیا کښی څه وایی . په یاد دې نه دی چه اوه اتیاومه سبا
 تاریخی ورځ وه چه د کب نیول وریکات یی به اوه اتیاومه ورځ مات کړی . »

دوه واری سر په سر یوه ورځ به راځی . پنځه اتیاومه نمره به پیدا کړې ،

هـلک وویل « هو پدابه یی کهم . »

دژمی دباره دویې لمې یې ستنې غم هم باید ورته وخورم،
زازه سپی وویل: «داسنایخنې شو مره خونده ورده ده.»

هلمک پوښتنه وکړه: «دیس مال قصه راته وکړه.»

زازه سپی وویل: «دیا لکې قیم لویه وکړله.»

هلمک وویل: «نن یې بایاوده.»

زازه سپی وویل: «بروا لمړی بیرته یې کړی لکه که چه دیا کړه کښی نی.»

«چپ له دیماکو نور خلک هم شه.»

«هو! خو دیماکو بل شاته سپی دی په مال مېح کي چه د برو کلین او

الافیاتر منځ کېزی زه وایم چه برو کلین به لویه وکړی خو ور وېته یا

دیک-یسلمر راپه نازشی چه ده غوښدی بل هېڅوک پندو سکه د و مره لیرې نشی

ویشتی په یاد دېدی چه دجر غاړې ته به کله کله راغی دودور لڅ می زړه وشو چه ور به

ووایم زه وېز سره کب نولوته لارشی خوبیا وشر میدم.

تاته می وویل: «خه ور ته ووايه خوته هم وشر میدې.»

هلمک وویل: «هوا په باد می دی دېر خطا وناو که ور ته وای دودای را سره تلمی وراو

درس عمره مودا خوزه حاطره یادوله.»

زازه سپی وویل: «زما دېر زړه کېزی چه دیماکو دخانه سرد ویم خالک وایی چه

دده پلار هم کب نیووسکی و. خدارده دی به هم لکه ده وېر پاشن عریب و اوزه وېز بله

دای مملی وه د سیلمر پلار خو شر به و او او زهر لکه ی قیونو کی اونی کواي.

کوم وخت چه زه سیما پامک و د دوی بیری د اودان درد دری می کواي اداقر نی ته به

ورسره تلم. ما ښامی به می دېر لمری دسیمد په غاړو ایدل. د اداقر یقی قصه در به

و کرم که دیس مال.»

هلمک وویل: «دیس مال د حان مال کرا قصه راته وکړه»

«کله کله به مال کرا ساحل وراڅو دېر بریز او تر یې وېر دیر دیاچه یی کرم

وخت شراب خېلی ووه به خوره دوه به ورسره کیده د آس وراي سردی دم مینه و

او دیا متو آماو د نوه ولست می هېشه با - س کی کرا - اوده اولاد دېر کلا می

هملك وويل: «پهستن به اوزو در واجوه ساړه دى. ترغوزه ژوندى يم تابه پرى
نېزدم چه به وږى نس كېان و نيسي.»

زړه سړى وويل: «تر ډېره دې ژوندى يې. خهشى دې راډرى دى.»
«اېزه لوبيا، ور بېجى، كبله او لېزه يخنې.»

هملك حوراك به يو مسى لوبى كښى راوړى و. دوه چړى او پنجه يې هم
په جيب كې وې چه هره چاره او پنجه په يو كاغذ كښى نښتى وه.
«داچا در كړل.»

«مارتين.»

«زه بايد ترې تشكرو كړم.»

«تشكر مى كښى كړى دى. ستا تشكرته حاجت شته.»

«زه به د يوه لوى كې د لښى غوښې وركړم لكه چه خواري يې موږ سر د مرسته كړې ده.»
«هو.»

«نو بايد دې چه د كې د لښى له غوښې نه هم ښه شى وركړم. به موږ ډېر
زهر دى.»

«د بېر دوه وتلونه يې هم را لېږلاى دى.»

زما د قطنى بېر خوشې دى.»

هملك وويل: «خودا بېر به بوتلو كښى دى او تش بوتلونه بېر ته وركړم.»
«ته ډېر به مارهير يې. راځه چه بسم الله كړو.»

هملك وويل: «خواري مى درته وويل: چه وخورو. ماته غوښتل چه داوبښى سر

ترهغنى پرانيزم تر شو ته تيار شوى نه يې.»

«اوس نو تيار يم تش دومره وخت ماته په كارو چه مخ اولاس پرې مينځم.»

هملك فكر وكړ چه چيرته به يې مخ مينځلى وي. د كلى ديا له ډېره اړې و.»

زه بايد اوبه هم دلته ورته راوړم صابون يې هم بايد درويمال سره. دلته راوړى واى
ښه يې فكره يم. بايد بل كهيس ورته پيدا كړم د ژمى د كرت او ونازو او

هملك له كوډي ورووت دوی په بیاری کښی ډوډی خوړلې وه . راډه سهی پرتوگک
وايست او په تیاری کی بچل کت پر یووب پرتوگک ی لکه نالست او کپ از ورځپایه یې
په میخ کی کینوده . پېس یی تر ځان تاو کړه او په هغو نورو زړو ورځپایو
چه دچپر کت په سیمونو غوړ بدللی وو پر یووب اوږررر خوب ووړ .

خوب یی لیده چه کوم وځ په هملک خوب کی دیږی سره افریقی ته باللی ورسا حل
شکوبه یی دلمر دریا لاندی ستر کی یوږی . په دی وختو کبی یی هره شپه هماغه
دا فریقی مظهره په خوب لیده . دیږی هغه تروس دېم یی اوس هم تر یووی و
چه دسهار دباد سره به له سیمه را اوچت سو . پخوانه یی چه کوم وخت داوړم
تر یووی کیده ، نو به خو به پاخید او دهاک دویټ ولودپاره به روان شو . خون شپه
باد ډېر دوځمه راعی اودی پوهیده چه لاسماندی نو بیرنه ویده شو . په خوب کښی یی
دقا پوکا وسپینی شو کپ لیدلې چه له بحیره را اوچتی شو وی

نور یی دودطوفانو او اوښخو او لویو پینو خوب لیده . څپت کبان یی هم په خوب
نه لیدل او نه یی دجگړ او قوت خو ، نه لیدل . حبله ښځه یی هم په خوب لیده یواری یی
دافریقی دبحر و غاړې او ځمریان لیدل . ځمریانو لکه پیسو گورووول سره لوی
کولی . داځمري پراړه سهی لکه هملک دومره گران وو .

له خوبه کښیاست . لاندرواری به یی دباندي سپوږمۍ ته وکړل پر توگک یی دبالپته
دلاندی راوايست او دای غوست . دکوډی به رباندي ساراگشت تالار او بیا هماغی
دهملک دویټو لودپاره دهغه دکاله پطرف روان شو . دهملک داگپور زنجیرنه وه
ورو یی پرايست او په او شو پښو غلی غلی دهملک دکوډې خواته ورغی .

هملک په خپلی کوټې کښی په کت ویده و او د کوټې د کپ کپ خچه دډوډۍ څخه یی اخیری
درا ټکی ور با یدې لویډې . دهاک یوه پښه یی کراړ په لاس کی دیو له ترهغی
چه هملک په اړخ وا روښ او سرکی یی زاړه سهی نه واړولی . زوړ سهی دډته

به تلفون کی داس خبری کواي .

هملك وويل . « ماك گراڊر بوی سپی و پلارمی وای دی تره قولاو خلك و پودو »

زازه سپی وويل . « دا خلكه چه ماك گراڊرله ډیر راته »

ده دور و چهره کال له راعلی وای پلار به دې ویلی چه درو چتره قولاو پوه دی .

هملك پوښتنه وکړه . « نو خوك ښه پوه دی ؟ »

« قول یو رنگه دی . »

« او تره قولاو ښه کب نیوونکی ته یې . »

« نه ډیر داسی خلك پېژنم چه ترمايه کب نیولاو کښی تکړه دی . »

هملك وويل . « ښه کب نیوونکی او تکړه کب نیوونکی ډیردی خوته په کښی

ساری بلری . »

« تشکرته همیشه ماخوشال ساتی . خدای دې داسی کب نه را باندی رارودی

چه دواړه دور ته دروغجن شو . »

« که به دومره قوی بی لکه وایی چه نو داسی ما هی به سیند کښی ښه چه دتانه

خلاص شی . »

« زه به دومره قوی یم که به به یم خود کب نیولاو ډیر چمو نه می زده دی او ډیره

قوی اراده لرم . »

هملك وويل . « ته نواوس بیرته اریوزه چه سماته تکړه راپاخه زې زه به لوبښی ووسم . »

زازه سپی وويل . « سه نو خدای به امان سماته به دې راوېښ کړم . »

« زما دوشید و ساعت ته یی . »

راږه سپی وويل . « زما ساعت عمر دی . داراږه خلك ولې دومره دوحه راپاخه بزی ؟ »

دا به خلكه داسی وی چه دروید له ورځ وگوری که څنگه . »

هملك وويل . « نه پوهیږم خود دومره پوهیږم چه خو امان ډیر خوب او دروید خوب بلری . »

راږه سپی وويل . « ورځه به سماته به دې وېښ کړم . »

« زه به غواړم چه پلارمی مارېښ کړی . ځان راته وړو کی شاته ښکاره شی . »

« پوهیږم . »

« با ښه پوره خوب وکړه . »

هملک پښی المادهنی خونی خواهر روان شو چه د کب بیولو شومه به کښی ایښی وه
 زاره سپی له چپلی پیالی سوکه سو که غپونه کول .
 دده رنن ورځی همداخوړا کړ . د ډرې مودې را هیسی هیش خوراک خو ند
 بهور کاوه نود خانه سره یی به ما کو کښی ډو ډی نه وړه . یو یو مل او به یی دما کو
 په لیدم کی لرلی او درسته ورځ یی به هماغی تیروله .
 هملک بیرته راغی . ساردیس او شومه یی به یوه را ډه احبار کښی پیچلمی وه .
 دواړه دما کو خوا ته روان شول . ما کو یی به دوو کدو جگ کپاو اوته یی
 ور وښو یاوه .

هملک وو یل : « به محدودې ښه وچا . »

راهه سپی وو یل : « تا سره . »

چپی یی دما کو به دواړو اړخو وتړلی او به دواړو لاسو یی د چپو لاستی
 شاته را کاپل ما کو به از وور گڼشو ورو دروله غاړې لیرې کیده . لاتیاره وه .
 د ورو ما کو کډا او دیون عبر یی به او یو کښی اوریده . سپوږمۍ د غرو شاته پناشو .
 به ما کو کډا او کسی به کله کله خبرې هم کیدې خو ډېر وځبه یی د چپو
 له غږه بل غږ به په کښی اوریدل کیده . چه سپردو ځنه به کب نیووسکی به خپلو
 ما کو کډا او کی سیمد به لادو شول هریو به به یوه او ری ران شو او په ټول
 سیمد به خواړه سول هریو به لادو ختد کب بیو او ځای د ځان دبار به به
 ښه کړی و .

راهه سپی د خانه سره ټکیرلی وه چه داواری به لیری ځی نو همدغسی منځامخ
 له ساحله لیری کیده د حجر د او بولنده وژمه یی به سپر مو لکیده . داو یو به همه
 ځای کی چه ژوره ځا ومیده د کم اصلو او حو بانۍ ښکارېدې . ژوره ځا هغه ځای و
 چه د سیند تر پور ډېر خو به رښیا هم ژور راوهر رار کبان پکښی ټولیدل . رنگ به
 رنگ واره کبان به د شپې داو بو سرتو را ځل او نورو لار و غږو کپاو به
 ورباندی میلی کولی .

مو سکی شو . هلك چيل بر تو گك له چو كچه را خيسب او هما غسی بی به ملاستی
راغوست .

زور سپی له كړه قی ورون از هلك هم در پی روان شو . د هلك ستر گهي
له خبره ډكې وې . راهه سپی بی په اوږو لاس كینود او وې ويل « ومی ښه چه
له خوبه می ویش كهي » .
هلك وويل « پروا نلری » .

دواړه دراهه سپی د كړدۍ په لور روان شول . لایاره وه دورو پی ای له
كې نیوو كې و ښو ښه راهه چه د چپلو ما كو كا و حوا نه روان و .
د زاړه سپی په كړدۍ كسی هلك دمړی كړی چه به كس كی وه د ښكلی او چمكك
سره راواخیستل . ښه زیری دند او ان چا ښكه او بچپله نادان به اوږو و ا چول .
هلك وويل « جای ته دي رپه كیری ؟ »

« ودریزه چه سامان په ما كو كښی خو ندی كړو بیا به سره گورو . »
ورر سمه دواړه دبجر په غاړه په چو تري كیاسل او جای بی وڅكله . په دي
چو تري به ښه دوځمه ورو كې نیوو كې هم خپل ښاناری كړاوه .
هلك پو ښه و كړه . « ما نا ښه دي څكه وه ؟ » دراهه سپی له خیري دخوب
ښی ښكار یدی .

وی ويل « در ښه خوب می و كړه . بن خان رته ښكه ښكاری » .
هلك وويل « ره هم به خان كښی دیش ستومایی نه وینم . ودر بهره چه چپل او
سما ساردین راوړم او دچمكك شوه هم راوړم . انا می تل خپل سامان پخپله
وړی را وړی او دیشوك به پر یز دی چه ودر سره مرسته و كړی » .
زړه سپی وويل « زه اوسا پلار په كړو كښی یوشان نه بو . نه لاپنځه كلان
وې چه ما در ا ندې دما كو اسباب په شا كول » .
هلك وويل « پوهیږم . زه ژر بیرته راځم . ته ترهغو یوه بله پیاله چای
هم درو څكه .

دریم او محارم چنگک به نیلی او بوکشی ترسل او بوسل و شل وازو ده ب شو .
دمزو به سرکشی چنگکونه و او هرچنگک به یوه وورمساله بی کب پوری
گمک تپل شوی و . دچنگک به خوکه او نو او بنا خو کنبی شومه نیلول شوی وه
د نو لا دی چنگک هیخ داسی برجه داسی نه وه پاتی چه به پر لوی کب ورته
بی پر واتیر شوی دای .

هلمک دوه واره کبان هم ورکړی و چه لکه شاول دوزو پوری خوړندرو .
دشاورو واره چنگکو مزی هر یو لکه خچه گوته دو مړه برهرو . دمزو به پاس
سرکشی دوه شنه بخون لږکی تپلی او چه دمزی حرکت بی نبوده . که کوم
کب به چنگک کنبی نشی دای مزی به په او بوکشی دریده او شین لږکی به
هم ور سره دوز شو او که نه نو داو نو به مخ به پروت و . د هر مزی سره
خلو یشت وازی دمزی بل لهرم نشتی و چه گواکی دای تپا په وخت کشی به یوه کب ته
دری سو و وازی مزی ور غزیدی شو .

زازه سپی ددرو مزدنشو لږکیوته کبل چه کله به پور بزی او ماگوبی سو که
سو که چلاوه هر یو مزی بی به درمهارت نیخ او په خپل خپل لځای سانه . اوس نویخی
رناهوه اودلمر در اخلو وخت و .

سپین چک لمر دبحر له مینځه را و خبت او زازه سپی نور ما کدو کبان
ولیدل چه قول تر ده ساحل ته نژدی و . دلمر رنیا خوره شوه او پلوشی بی به سیند
ولیکیدی اوله سینده بیرته د زازه سپی به سترگو وپه کیدې .

زازه سپی سترگی له سینده واپولی او هماغسی بی درو وروچه وهله . هر یو مزی
نیخ به تورا و بوختی و زازه سپی دهر کب نیوونکی نه خپل مزی به نیخ ساتل
هر مزی بی دومره پوت کړی و چه تورا و بو به مړه برخه کنبی بوچنگک موجودو .
نور وکب نیو و نگو به مزی دجربان سره خوشی کول چه کله به چنگک شپيته
واری پوت و او کب نیوونکی به دسلو وازو خیال ورا باندی کاوه .
زازه سپی فکر کاوه زه خومزی بیخی به لځای برابر ساتم تش دومره دی چه بد مرغه یم .

لاتیاره وه خودی بوهیده چه سهار بز دی دی . دالوتو سکو کماو غبز چه له
او بوه بی پاس خیز کماو بیرنه به به شهر بهار او بوه و غور لحدیل زاره سهری
اورده . دالوتو سکی کبان بده دهر کران دو لحکه چه دده دسیند ملگری و
داو بو به نو تکیو بی زره سوزیده . فکری بی کاوه داو دې مرغی تره و بز دیری
سرگردانی دی هغه چه به خان قوی دی لایه دی . ددی ورو روند زمونیز تر ژونده
دیر تر یخ دی . به بوهیزم چه داکلالی مرغی به دی خونو یو خپو کښی شخه کوی
بهر دې . وخت مهران او ښکلی وی خو کله کله بیانا خا به به قارشی . زاهر غی چه
جملې وړی مشو کی به او بومنی او بیاجگری دسندر قارته بدی جو دې .
راړه سهری همیشه دخانه سره سیند لاملار باله . دلا مار بوم هسپاویان هغه وخت
سیمه ته ور کوی چه دپروور باندی گران وی .

دسیمه مینان دپروور وخت سیند به بدو بدو بومو یادوی حدود اخبری داسی و یلې
گیر بی لکه چه سهری بی ښخی ته وایی . هغه خلصی کب نیووسکو چه به موثری
ماکو گانو کښی سپریدل هغوی سیمه ته ایلمار ویل . ایلماری مد کردی . دوی ته
سیند لکه رقیب او دشمن داسی ښکاریده او کله به چه به فارشو ، به بی ملا ماره
خوزوړ سهری داسی نه و . ده ته سیمه لکه یوه گلالی بیغله داسی ښکاریده او کله
چه به به قارهم شوه نه به بی ملا ماره . ددې گناه به وه . سپوږمیه به دې هم هغه
اغیزه کوله چه به بیغلی بی کوی .

وروور دبی چه وهله . چیه وهل ورتا اسانه ولکه اوس دسمندر به مخ گونځی
نه وی او دده دریمه برخه کار پخپله د او بوجریان کاوه . چه سپیدی و چا و دې
بوده خپل ماکو دسیند بوی لیری سیمه ته رسولی و فکری بی کاوه درسه هغه می
به دغو شاگوانو کښی لټون و کماو هېڅ می نیاهه موندل . نن به د با نیقا او الباکور
به دلی وړ گڼشم گوندی کوم اوی کب هلته به کیر راشی .

رنهالاسه خوره به وه چه ده خپل چنگکونه را وایستل او ماکو بی به جریان
کښی لاهو کماو . بو چنگک خلوم پت وازی به او بو کښی نرووت بل پنځه او یا ،

دالو بوسکی کب بسی کبره وزه لارو کپه . راپه سپی داو بو هغه په سپیدی لخی لیده
چه رلا بدي بی دپ الفین دپ له مارغه تپسته کوله

چه مارغه به په او بوحمله وکپه کمان نه تراو بولادی سول راپه سپی فکر
و کپه چه دپ الفین دپ له لویه ده او دمارغه عوبه به برابریزی الوو بوسکی کمان سبا یسته
عنهم دی او دمارغه رورور باندی نه رسیږی

حواری بی الو تو بکی کمان ولیدل چه له او بوی پاس حیر کپه خو دمارغه
حملې پرې ناکامه سوې . ده فکر کاوه لکه چه دپ له له ماږه لیرې سوه ډېره به
رغرد روانه ده . نه به چپی وهم گوږدی چپل لوی کب لاس ته راولم . رما لوی کب
حو باید دلمه چیرنه دی

لیری دور بخولې بکاریدی او ساحل لکه یوه شمه لیکه داسی سکار بده او
ترشایی خپه عرو به لیدل کیدل دحراو به ووری سمی تر سمدی اود ډېر وړ والی بدي
د چهارنگ بولوی داو بولادی داو خزنده سره سکاریدل او د لمر رنګیو وړانګو
به او بوسکی عجیب رنګو به سوړ کپي وو .

دچنگ مری نه بی کتل چه سم بیع همداسی کور په تور وازو کسی له طره په سوی و
زور سپی داو بود خړندو په لیدلو خوشا له سولخکه حدرک سوه دلمر تحیو او
رنګیو وړانګو او د ساحل په سر بر یوور بخو راپه سپی ته دسه موسم ریری ور کپه
اوس بومارغه ډرک سوی و او د سیمد په مخ حب له ریر و بوقو او چهارنگه
خلیدو بکو وړو کما بوجه دما کو ترشمکه بی داو بپه سر لار کوله بل هېڅ سی به
سرگو نه لیکده داو رپه کمان نه کله کله به اړح او او بیا نه بی بیرته لخوا نه داو بوس
په رسم کپل او په خو شالیه نه بی په لا موپیل وکپه . ناستا بی بری ر بشکلی بی
یو گز شاته لیکه خپی داو بوسه سر دخان بسی را کازلی او په حولی بی داو بپه سر
رنګی بی بوسکی خوړولې

راپه سپی به سوسکا ورته وکمان وی وین 'ه ای کاسیرې' .

روړ سپی د چپو سره وړاندې وروسته رینګده واپه کمان بی دما کو اړخ ته لیدل چه

خو شړك شه بو هېږي گوندي نن ښه ورځ نږي ورځ ده . په دې لښي هېڅ شك نشته چه طالع ښه شي دي حوزه دمهارت پر خوايم بسا و چه قسمت درته براره كېي ته به ورته تيار يي .

اوس لمر دوه نيزي جك وارده په سترگو دومره ښه لگيده . زاپه سهي دري نورما كو گان وليدل چه دري واړه ترده ساحل ته نژدې وو .

فكر يي وكړ درست عمر مي سترگي لمر وهلي دي خوتر اوسه مي هم نظير به خاي دي .
ما ز بسكري لمر ته سيخ كشي شم او په سترگو كشي مي تور .
نه راگرځي لمر خو ما زنگره هم پر رون دي خو دسهار لمر سترگي ژو سولي .

په همدې وح كښي يي وتوروزري مارغه ته پام شو چه دده دسر دپاسه يي ورو ورو دوره وهله يو واري وزرو نه قول كړل او ښكته را شيله شو خو بيا بير ته په دوره لگيا شو .

راړه سهي به جك غېز وويل مارغه كوم شي ليدلي دي . هسي خوشي دورې به وهی ورو ورو يي ما كو هغه خاي ته په چپو ورو وروست چه مارغه دوره كوله . زغر دې نه كاوه او خپل مزي يي په او بو كښي بيخ ساتل خو ما كو يي شه قدرې دمارغه دپاره چټك كړ .

مارغه نور هم جگ شو او دوره يي كوله . خو بيا يي سمدلاسه كوزه غوټه وكړه او زاپه سړي په همدې وخت كښي يو الوتو كې كېوليد چه له او بويي داندې خيز كړ او بيرته او بو ته ستون شو .

زاړه سړي دلخاه سره وويل « الفين ، غنچه الفين » .

چه يي په ما كو كښي كيښوده او يو وېړ كې چنگك يي واخست او وروړ كې يي په كښي چڅ كړ د چنگك د مزي لښته يي د ما كو به يوي كړي يوري وټه له .
بهر ته يي چه واخيسته او به خپل خاي كښينا س . ورو ورو يي چه وهله او پاس يي وتوروزري مارغه ته كتل .

مارغه بيا دغوټې دپاره خپل اوږده وزرونه قول كړل او بيا يي نواو بو ته نژدې

چه دده د کوډی په کوټ کښی ایښی د دا پیپ پخواد د د ک بیلو د اسباب د باره
په کاریده. اوس په کښی د ښک د څکر غوړی و او هر ک بیو و سکی ته اجاره و چه راشی
او یوه پیا له ترې وڅښی د ډیرو ک بیوو سکو د اوړی نه خوش. خوند یی
چمدیانی ښه و. خو ک بیو و سکی پوهیدل چه د اوړ د سړو او برین د باره ښه راوځیو
نه ویل چه د ستر گور باره هم ښه دی

زړه سپی پاس د کتل او مارغه یی ولید چه بیانی دوری وهلی
په ځک غږی و ویل «ک بیی پیدا کړی دی». حو هیڅ الوتو سکی ک بیی تر ستر گو ښو.
څاری کاوه. په همدې وخت کښی یو و وړه و ناو می ماهی یی ولید چه هواته یی خیز کړ
او بیرته سر به څپړی. په او بو سووت. د لمر پلوشی یی په سرو پر قیدې بله و نا جک شو، بل، بل
او همداسی ډیر له او بوه هرې حواته الوت او بیرته سر به څپړی. او بوه ستنیدل.
اوس د وړه و نا ډله د چنگک له شومۍ تاویده
زړه سپی فکر کاوه که داسی وروځی نو نه ورسیرم. د و نا ډله د مار غله ویرې په
او بو سووتله

زړه سپی و ویل «مارغه می لوی مرستیال دې»
په همدې وخت کښی یی د پو لاندې مزی شیخ شو چې یی له لاسه و غورځولی او مری یی
په لاس کښی و یو د و نا دروید والی مزی ریز داوه
مزی یی پاس راښک. د مزی دریر دیداسره یی مزی ور هم پاس کش کړ
د ماهی شمه شاد او بو په سر سکاره شوه. اړ حو به یی طلا یی و ماهی یی د ما کوله شته یی
جک کړ او په غولی یی و اجاوه. د ما کو په غولی ماهی د لمر دوړانگو لاندې لکه
تربوله. زړه سپی په لغته و راهه چه مړشی او د ما کو په یوه کوټ کښی یی سیوری ته
و غور ځاوه. لار ېز دېده.

زړه سپی و ویل «البه کور. چنگک ته به ښه شومه ترې خوړه شی. بیم من دورند دی»
د زړه سپی په یاد نه و چه کوم وخت د ده د ځانه سره غږ بدل زده کړی و. چه یو اخی به ورو
بدلی به یی و بلې او د شپې به یی هم د ځانه سره سندرې بللې. داسی ښکاریده لکه چه

رنگونه بی چنیا اود جزینو دیربوریشکیو په مینځ اود پو کښو تر سیور و لاندې ئی
په تمدی لا مڼو کوله

دې وړو کبابو د دې ریشکیو در هر پروانه کوله خودار هر چه دما هی له - ولو تو بیدل
په سپی بد لیکدل. بلکه به چه راهه سپی کوم ک له چنگک خلاصاوه اود چنگک
پورې به داره رارو سکی کب هم بسی و دده لاس به پرې رحمی زحمی شو دې ره - رو به
داسی سوی کاوه لکه ره رارو سکی بانې چه دسپې به لځارو لځکېرې به سپی
به لکه مترو که داسی لیکدل دا کلا لځو پو کښو لکه سپرې زر غوښی داسی سکاریدې .
خو به گر د سید کسی تر دغو ریشکی لرو سکوژوو غولو سکی شی بل به راوچه
د سید کشپا بونه خوړل دی به په رڼه کښی ور باندي خوشاله شو کشپان دده دسی له خوا
په لا مڼو ورسې را غلل اود ریشکیو سره به یی - وولی ته و اچول زوړ سپی به که کشپ
د دعوزوو په حوراک لگیا ولیدې به خوشاله شو ډیر کله به چه طوفانو بود ساحل غاړې ته
وعور لځول زاړه سپی به خپلی رږې پوښې در باندي کښو دې اود حوړلو پوښ به یی
په - شالو اوریده. د سید شه - کشپان او پل کشپان هم دده خوشو دا کشپان ډیر
گړې بدی و او به بازار کښی به حکه به خر خیدل. هغه بل ستر ډیر سکی کشپ هم دده خوش و.
د کشپ د بڅې او بریمه او د دوی مستی او په پتو سر کولامو بی ډیره خوبه وه.

زاړه سپی ډیر عمر د کشپا نوښکار کړی و او رڼه بی وړ باندي خوړیده. داسی لوی
کشپان هم دده بیولی و چه دسر کاسه یی دده دا کو هو مره لویه وه او پخپله سل مڼه درویدو.
خو په دغو بی هم زړه به خوړیده د ډېرو کب بیو سکوړږه به کشپ سوری لځکه چه
د کشپ رڼه وروسته تر قصای او د پوسته کولو به هم تر ډېره وځمه به در پېرې او
هماغسی تو بونه وهی. خو زاړه سپی فکر کاوه چه ره هم د همدغو کشپا بو - ویدې رڼه
لرم اوزمالاس او پښی هم د دوی عوښې گډوښی گډوښی دی .

خه شیمه وروسته یی بوخو دانی هکلی و خوړلی. دده جوزا او میران په میاشتو کښی ان تر
قوسه پورې هکلی خوړلی. دا د دې باره چه دی دیو هر سیانی لوی کد باره تکره وساتی.
ده به هره ورځ بونه پالا ده سگ د لځگر عوړی هم خشل. دا غوږی به هغه لوی پیپ کښی و

لرورو ورتو دیده . تازی دراپه سپی به ورمیبر ولگید . په شای د کیمسه
لاندی دخولودای و رغبتی فکری کاره کولی شم چه کرار پریورم او ما که و پریزدم
چه پنخپله لارو دهی دېشی په گوتو هزی و ترم چه که کب په کنسی گیرشور اویس
هی کپی حوس پنخه اتیاومه ورخ ده او باید بیه پام و ساتم .

په همدی وحب کبی چه ده چل مرو به کتل ویی لیدل چه دیوه مزی شین ارکی
په اوبو کبی پوب شو . چپی بی په کراره په ما کو کبی کسپودې او مزی بی دعتی
اوشهادت کوتی ترمیخ ویو ویو ویل ده ، هو ، هو ، حولاس بی دروند شو . مزی بی
همد اسی سست په بی لاس کنسی یوه سیمه ویو مری بیا لېز وری دید خود و مری
درونده و . دی بوهیده چه خه شی دی .

سل و اری کوز یوه مار لیس هعه واپه کماں حورل چه به چنگک کسی بیمل شوی و
راپه سپی دمری سرله ما کو خلاص کپ او دد و گوتو به میخ کسی بی
داسی سست ویو چه که مار لیس بی کس کپی دی مری وری عز وی
راپه سپی فکر کاوه چه دا دو مری تارا کازی بو ضرور به لوی کس دی .

که احو ره حوره و گوره چه خو مری تاره کماں می در ته پیملی دی ان
شیمز سیه و قه ژور می در به په تورو او و کبی غوبه ایسی ده که بله دوره
وده او وی حوره . مری وری کس شو او بیا بی په روره تکان و حور . که به
لگیا وی دسار دین سر به شکوی . بیا نومری به کرار شو

راپه سپی به چنگک عبر و ویل ده راخه بیا دوره و و همه سار دین حوازه
بدی که شکوه ؟ حوره بی که ولی شرم تری ؟ »

مری بی دد واپه و گوتو ترمیخ بیو لی و او کور بی کتل . وورو مزو ته بی هم
کتل چه هغو به و ر غلی به وی مزی بیا ز غوبه بدی و لپ زید

راپه سپی وری و ویل ده احر به بی و حوری حدای دی و کی چه و بی خوری «
حو وی به حور او مزی بیرته غلی شو د راپه سپی زه تنش بیا تی شو
و ویل ده تلی شی . اوس بیر به را گرخی کمپی چه دا کب به بخواهم چیرته گیر شوی دی

ده هغه وحب دځان سره په حمرو پيل كړې وى چه هلك برې لار . حورده سم په ياد
نه و . دى او هلك چه نه په ما كو كسى يواځې و د ضرورت په وخت كسى به سره غېر بدل
او هغه وخت به غېر بدل چه ما كونه په طوفاني او بو كسى گيرسو . كې بيوو سكو دا
د كې بيوو سكى بيه صفت ناله چه په ما كو كسى و نه زغېرى دراره سپى دا حوى حوس و
او دهغى احترام يى كاوه . حواوس يى به روره حمري ځكه كولى چه ده ته بر دى
بل څوك نه و چه ده په حمرو و خور بدلې واى .

په جگ غېر يى وويل « كه نور حلت رما د ځانه سره حمري واورى وايى به چه
نوپالېوى شوى دى »

بيا يى وويل « حوره چه ره لموتې به يم د حلكو د حمرو څه پروا كوم شمع خلك خوبه
چېلو ما كو گانو كسى راپورلى چه ور به زغېرى او د بېسماك دلوى حمرو به ور ته
راوړى »

فكر يى و كې اوس د بېسماك د حمرو وخت نه دى . اوس يواځې د يوه شى وحب دى
هغه شى چه ره ور ته حداى پيدا كېتى يم كوم لوى كې به هغى پلى به بر دې چير به وى
ماحو يواځې يو وړو كى اليا كور ترى زيو س هر سى دشمال حواته ځى ،
داولى ، الله دانه يولو عادت وى چه نور ځى به دى وحب هغه پلور ته ځى يا به د هو ا
دېلوړ شوى به پو همېم

اوس يى د ساحل شه ليكه به ليدله او يواځې يى د لير و غرو خو كى ليدلى شوې
چه واورى تر ناستى . يى ترى د سمې وور وځو كړى د غره د خو كى به چاپېر و لاړې وى .
كو ر سيمد لك نور و او په ځينو برخو كى يى رېا خليده . د سيمد وړ و حردو
ر سكو به اوس د لمر د پلو سو لاندې بېجى سپين بېكار بدل
يواځې داو بو په ژورو كى درنپه اثر رښكېن بحرى رېشمنل . د جگك مزي هم داسى
بيع په ورو او بو كسى سولمى وو

نو باگان اوس داو بو نه د ناستى به بېكار بدل . كې بيوو سكو به هر راره و ناته
نو باويل او واځې د حر خلا په وخت به يى درار راره و ناگانو تر مېنځ توپير كاوه .

بیا بی به دواړو ولاسو کش کړ . داواړی به ټول رور کش کړ خو هېڅ ونشو
کب به بیخی اسانی بیرته کوز لاړ او یوه لویشت هم را جگک شو

د زاړه سپی مزی ډیر قوی ولکه که چه د لویو کبانو د پاره او دل شوی و . د مزی
وسړی به او زې وایه او دا د ژوبه زور بی مزی کش کړ . مزی دومره شخ شوه چه داو بو
خا خکې تری و لوتل مزی بی به او بو کلک نیولی و او شا ته بی لځان کوز کړ . کب
به شیبو شیبو روان و او ما کو بی دلخان پسې را سېکه هغو ورو چنگکو و کښی لاتر
اوسه ټو باگان سېکا ریدل راړه سپی وویل « کاشکی هلك راسره وای پخوا به
ما کب را سېکه ارس کب مارا کاږی . مزی نور هم ټینگولی شم خو دا رېزم چه کب
به بی وشلوی . ه بی باید دومره شخ و بیسم چه که ده ډیر رور اچا وه نور تار
ور خوشی کړم . به دی چه کب کوز بندې روان چه نور مزی و نه عوای . اوس خو چه دی
هر چیرې لځی ره ورسره مخم . به بو که دی و غواړی کوز به او بو کښی نور هم ډوبشی
خنګه به کړم به پوهیږم . به بو یو چم حونه ورسره و کړم . ډیر شبا دی چه زما دلاسه
پوره دی . مزی بی به او بو بیولی و او کور بی به او بو کښی مزی ته کتل . ما کو به
شیو شیو د شالغر د هوا ته شو بیده

راړه سپی فکرو کړ دا کب لځان وژ بی تر قیامته حونه همدا سې چنگک
به خوله روانه وی

خو ډیر وروسته هم کب به شپو دار بولاندی یون کاږه او ما کو بی دلخان پسې
راسکته زاړه سپی هماغسې مری به او بو بیر لیدل . دی وویل « دا خنګه کب دی
ان عمر مه وه چه به چنگک کښی و سب اولاتر اوسه می به سترگو به دی لیدلی »
د کب له پښتې پخوا بی خپله مزر به خولیدې به سر کښی کښلې وه او اوس بی
وچو بلی دخولیدې به پخپلې سو لیدلی و اوسوی بی کاوه . تېزی هم و به کراره
به گوند و شو چه مزی و نه پور بیږی . یو لاس بی دما کو لیدلی ته تیر کړ او داو بو بوتل مې
واخیست . سربې پرانست او خو غوړ به بی تری و کړه . بیا نو د بادوان به ټو ټی
کښیناست او لیندی ته بی تکیه و کړه . غوښتل بی چه نور فکرو به کړی او لځان
تکړه وساتي .

او اوس به له چنگکه ډار پېزی ، به همدی و حب کښی مزی بیا لېز غو یدی
ور پېز دید او د زاړه سپی ټپه خلاصه شوه . ویی ویل . ویی می چه پېر ته
را گرځی اوس ، بی و حوری .

روږ سپی دمزی دی ور ورو ریز دیدا به حوشالو به همدی کښی مزی
بیشاهه رور ور ټنگان وخوړ . د کب درو بدوالی بی به مزی کښی حس کړ .
مزی بی ور ورو حوشی کړ . مزی به تندی کور سېو پیده . کور ، کور ، تر
همی چه دمزی پوه کړی خلاصه شوه . راړه سپی لاهم د کب درو بدوالی
حس کاوه . ویی ویل . عجیبه کب ، چنگک بی به خولی کښی دی او دی لاروان دی .
فکر یسی و کړ اوس نه بیر ته راوگرځی او چنگک به تیر کړی خودای بی به
په رور و نه ویل ځکه پوهیده چه بهشی چه سپی یاد کړی هغه بیا به
کیږی . پوهیده چه کب حورا لوی دی او پوهیده چه شومه بی را اړ په حولی
کسی بیو لی به تور و او بو کښی روان دی به همدی و حب کښی مزی ودرید
او دی پوه شو چه کب به ځای ولاړ دی وروسه بی لاس بیا درو بدشو اومزی ئې
ور سست کړ . یو وار بی دیوی شیمی دپاره مزی ټینگ ویو خود کور و پېرو
او بیا بی مری ور حوشی کړ . ویی ویل . چنگک بی خولی کښی دی پر بیر ده
چه ښه بی و حوری .

دسبی لاس د گوتوله میځه بی مری کور سېو پیده کښ لاس بی تیر کړ او
دد خیری مزی سرونه بی یو بل پسې وتړل . اوس ، یو تیار و . دری کړی مری بی
تیار لرل . دهر مری اوږ دو الی څلو . ښت واری و .
وی ویل . لېر بی نور هم د حوره . ښه بی ښه تیر کړه .

فکر بی و کړ تر همی بی در کی ښه ښه چه دچنگک شو که دې به زړه ښوځی
اومپ دی کړی بیا پوه اسانه پاس راوخیږه چه شلگی در کی ښه با سم به تیار بی ؟
موږ پاشوی بی ؟

وی ویل : نور اوږخه ، او په دواړو لاسو بی مزی پاس کش کړ . یو کزجک شو

فکر و کړ زړه سپر په دابل فکر و کړه دهنه شی فکر کړه چه در سره منځه یی .
کم عقلی مه کو .

په جنگ غز بی وویل که شکی هاک راسره وای چه اوس بی را سره مرسته
کړې وای اودا صحنه بی لیدلې وای .

فکر بی و کړه په زړه نیت کښی دې هتوک یواځی باتی نشی . خوشه چار د اوس خوزه
یواځی بای بی باید . هیر نکړم چه هغه ویاختکی تردې چه خوشاشی و خورم پام کړه
زړه سپر په چه که اشتها لری که لمری باید سبا ته دا و نسا و خوری چه قوی
باتی شی . به یاد اړه

دشپی دوه چونگاښان دما کو شاخو ته راغلل زړه سپر بی دلامبو او شکای
غزو اور یدده له شکلی راوښخه سره ژندل . ویی وبل د چونگاښان ښه ژوی دی .
یو بل سره مستی او توکې ټکالې کوی او یو په بل مینوی . داهم لکه الو تونکی
کبان زمونږ وروڼه دی .

بیایی به هغه اوی کب زړه و خو زید چه ده کوز په جنگ کښی گډیر کړی و .
فکر بی و کړه عجیب کب دی . خدا زړه چه دشو کاو نه وی .

به درست عمر کی می داسی قری کب ندی لیدلی . له پیری ه و ښای ری به بی خان غلی نیولی
وی که نه په پوروتربکو او خفلا به بی کور راوران کړی و ښای چه پخوا نه هم شوواری
گیر شوی وی او به یزی به چه دحلاصی لار هم داده ښه دی چه به دی نه به یزی چه دیکی
یوه سپر سره بی سردی اوهغه هم دوا خو عجیب اوی کب دی . او که حدای کول چه
غوبه بی ښه وی نو به به جنگې بی به د ارار کښی خرخ شی د جنگ غو ښه بی لکه
نرک داسی و خو په او کشکول بی هم دنرک به دی دپاره یخ ښه په کښی نشته .
نه پو هم بزم چه به دی غلیتوب کښی بی کو م چل دی او که نه دی هم ما غو ندی
حیران دی .

دده به یاد چه یو وخت بی دمار لیں له بوی جوړې څخه ښخه مار لیه نه وی وه . نرما می
همیشه په خوراک کښی ښخه له خا نه پرو بهی کوی ښخه مار لینه په جنگ کښی

وروسته یی شانه و کتل د ساحل بڼه هم نه وه . فکری و کړې ، فرق نه کوی ره همیشه دهو انا دینار بهر نیا خپله لار مو بدلی شم دوه ساعته نور لمر پر یو اته ته باتی دی . گو بدی یحو ا تر هغی کب را و وخی . که نه نو د سپوږمۍ دراختو سره خوبه راو وخی او که بیا هم راو نه ووت ، وسماته به لمر خړیک به راو وخی . زه به لځان کنسی هیڅ ستریا نه ویم اوسه تکړه یم چنگک د کب به خوله کنسی دی زما به حوالی کسی حو حو بدی ، حور سبتیا د اعجیبه ک دی چه داسی کشکول کوی . حوله به یی د چنگک به یم کلکه تړلی دی کاشکی می لیدلای شوای کاشکی می لیز تر لبره یو واری لیدلی شوای چه د څه د لاسره می سر دی .

د د سړی دستور و له مخی پوهیده چه کب درسته شپه به هماغه یوه طرف روان و له لمر پر یو اته به وروسته هو ' سړه سوی وه او درازه سړی به پړ و اوو چولیسکیو حوالی وچی شوی وی او سړی لگیدی

په ورځی کنسی یی د چنگک دشومی حوال د وچید و د باره د ما کو به دیو ال لمر ته غوړلی و او اوس یی دعاړی به چاپیرو تاړه . نو بیځکه یی د مری لاندی به پړ و و غوړ و له مری حوال ته بکیه شو ا ردی یی لیز هو سا کړې

فکری و کړې ترڅو چه دالونه روانه وی رما د لاسه هم هیڅ نه کیږی اود کس د لاسه هم .

و درید اود ما کوله خپلې یی به سید کسی میار ی و کړی . ستور و ته یی و کتل اود ما کور تلو حوایی لځان ته سکاره کړه . مری لکه دشپې اور بلکی دده له اوږو بیع او بوته کور شوی و . د ما کو یون اوس ورو شوی و اود هو انا رنیا چنډ یا بی قوی به سکار یده اوله دی به دی پوه شو چه د حیڅ حو اته روان دی . فکری و کړه که دهو انا درنیا خچه لیری کیږو بود حیڅ حو اته خوځکه که د کب د تلو لار به پخوا یی حو وای خوشاعمه نور مو هم دهو ا سار نیا لید لسه . فکری یی و کړه سپو هېږم چه د لویو تیموسو تر میځ به د سیمبال لوی شی بیجه وړ کړی عجیب حو ید به کوی چه سړی به ما کو کسی را دیو و لری وروسته تم

مزو سرو نه بی سره غوټه کپل ټپه بی دهنو په کپ بو کیښوده او غوټه یی نوره هم کلکه کړه . اوس یې دوشپږ کپری د خیره مزی لږل . خلکه چه به هر چنگک کښی دوه کپری د خیره وای دوه کپری به هغه چنگک کښی و چه کب په کښی کیږو . دا دهل سره غوټه شوی و .

فکر یی وکړ چه رنځاشی د هال جگک شاویندواری مزی به هم پری کړم . دوه سوه واری مزی او چنگکو په حوران په سیمه کښی پانی شو . حیر نور به بیا د احلم خودا کب بیاشم . دودلی . نه دوه نیم دال کب چه یوه شپه پخوا کیر شوی د خنگه کب به و . مارلین به ویا به سارک . دوه ماسره دوه ماسره وخت نشته چه دی می از میلی وای خوشدل می چه زر خان تری خلاص کړم چه دی نه می پاتی نه کپری .

په جک غز بی دودیل د کاشکی هلمک را سهره وای .

فکر یی وکړ هلمک خوشه او گوری چه یواخی بی . به به راوی چه دهغه بل چنگک مزی هم پری کپری تیاره که تیاره مزی پری کړه او دها نور د خیری پوری بی و تپه . نو بی مزی پری کپ او د خیری پوری بی و تپه . په تیاری کی کار کول گران و او یو واری کب دده دا ووزو مری نه داسی ټکان ور کپ چه دود سدی به مخی ولوید او زبیمه بی زخمی شوه . وسی بی به باړ خو لږه لار و کړه خو پخوا تر دی چه زبی ته ورسیدی به لار کی وچه شوه .

بیر ته لیمدی ته راغی او دپهی ته بی تکیه وکړه . او په بی ونبور دله چه مزی د جوال په بل لخی راشی . بیایی نو په پیره به ملرنه د مزی نه د کب زور وازمویه لاس بی دما کو دملو خواو ټا کله .

فکر یی وکړه دوه نیم چه ولی بی ټکان را کپ بنای چه سیم یو پشا . ولیدای وی . دده شا به لکه زما چې دومره نه خوږ مزی فکر یی وکړه که کب پری لوی هم وی تر قیامنه خو ما کود خان پسی نشی راښکلی .

اوس نو د خبره پیره لرم هر خومره نار چه غواړی ور کولی بی شم .

به تر پښكو او ټوپو نووه. اوله پېرې وار خطايې ځان ترې ورك شوى و. نرمارلين تر اخره ورسره و
 او دورې يې ترې وهلى چه زړه سړې ښځه داو دوسر ته راښكله. نرمه ورسره پاس راغى. نرم
 د مره چلې جوړې ته نژدې و چه زړه سړې و بريده چه به لكې به مزي پرې كېږي.
 دمارلين لكه لور داسې تيره او هماغسې دلار په شان كېږه وى كوم
 وخت چه زړه سړې ښځه مارينه برهغې په سروو هله چه دېو سټكى ر ننگ يې
 لكه ده پندارې د شا داسې زېږ شو او ساېي دهلك په مرستې ما كو ته جگ كې
 نرمار اين لاهم داو بوبه سرو. وروسته چه زړه سړې د چنگك مزي باكاوه
 او نوره شومه يې به خنگك كې پييله نرمارلين داو اوله سره او چت هـ وانه
 خپز كېل چه خپله انگړې به ما كو كسى وگورې او بيا بوبه او بو كې ډوب شو.
 داو خوگلاله رسگينې نېي يې زړه سړې وايدې زړه سړې اوس فكر كاوه
 دازماډ ژوند يوه پيره غمجنه صحنه وه. هلك هم ورته خپه و او د واړو له مالينې
 بڅښت و غوښت اذرر موقصاى كېه.

زړه سړې په جگ غږ وويل «كاشكى هلك راسره واى.» او زليښدي
 دپوته يې تكيه وكړه. دلوى كك دروند والى يې په اوږو حس كې. فكر يې
 و كې دازماښكناوه چه كې ځان به بند كې گمروينى. ده غوښتل چه په ژورو تورو
 او بو كښې دټولو تلكو نو او چالبازي څخه ليرې وگرځي. ماغوښتل چه دى
 له هغو ژورو ليرو ځايو څخه راو تاسم. اوس دواړه سره يو ځاى يو. به زه
 مرستيال لرم، به دى رماښك به دادى چه ولې دك بېولو كسب كوم. خو څه
 چاره؟ زه د همدې دپاره زه بريدلى يم بايد هير مې به كېم چه رها شي
 نو ټوپو او حورم.

له سپيد وچاډر څخه پخوا دده شاهه دها ورو مرو څخه يوو خوزيد. پوه شو
 چه كوم بل كې به بل چنگك كښې گير شوى دى. به تيارى كې يې چاقو له
 تيكې وايست دك ټول زور يې به كښې اوږي واچاوه اولاس يې تير كړ دهاڼل
 مزي يې به چاقو پې كې. بيابى دل چنگك مزي هم پرې كې او دواړو كې يو

د شمال له خوا یوه وچه جوغکه دما کوځوانه راغله. داو بدو په سر ټیټه الو تله .
زړه سپی له ورايه وړبا ندی پوهیده چه سړی ده .

جوغکه دما کوپه دیراله کښیماسه . بیایر نه جگه شوه اودده له سره یی دوره
وځوړه او په مزی کښیاسته .

زاړه سپی پوښتنه وکړه دجوغکی څو کلمه یی دادی لومړنی سفردی ؟

جوغکی ورته کتل . دومره ستره وه چه کورمزی ته یی هم نه کتل . په مزی یی
اوکاری تاو کړی وی او د پراښی وروسته زنگیده .

زاړه سپی وویل دجوغکی مزی کلمه دی . یخې کلمه دی بیگا شپه خو په باد
کښی گیره شوی به یی چه دومره ستره یی . اخر به څنگه شې ؟

فکری وکړ اخر به یی بڼه خوری . هغه بڼه یی خوری چه دهمدوی دښکار
دپاره سیند ته راوځی . خو چو غکی ته یی دبانځی هیڅ ونه ویل وحو دده په ژبه نه
پوهیده اول به یی لودی داپچله بڼه وپزنی .

زاړه سپی وویل دښه ستوما یی و باسه وپری چو غکی . بیا ولکه د زورو مار غاڼو
او کبابو او خاڅو پښال چال سر بوشت پسې ځه .

شپې یی ملا پوره شخړه وی وداو غزیدای زړه ته داپور کاوه . ویی ویل دجوغکی
که ماسره پاتی کیژی پاتی شه افسوس چه زه دله گیریم که نه بادوان به می تړلی و
اوددی نری شمال سره به می ساحل ته رسولی وې . خوزه دلته بندیم .

په همدی وخت کی کب مزی ته یو کلمه ټکان وړ کړ چه زړه سپی یی په لیدې
وغور ځاوه . که تاری نه وی وړ کړی اولمان یی لیندی نه وای اړم کړی سیند ته
به لویدلی و .

دمزی دټکان سره چو غکه هم الوتنی وده حودزاړه سپی ورته پام شوی نه و .

ښی لاس یی په مزی تیر کړ زخمی شوی و .

په جنگ غزبی وو یل دله دی نه ښکار یژی چه کوم شی ژو بل کړی دی .

بیرته یی کش کړ چه وگوری په کب یی زور رسیژی که نه خوچه مزی ښه
شخړدی وده شوچه نه کیژی .

وی ویل « کبه در هغه به در سره یم چه مژشم »
فکر بی و کپی دی به یم تر مر گه را سره وی روړ سری دسهار درنپا به تمه باسندو .
تررنا پنخوا هو اډره سپه وه اوزاړه سپی لځا وړهم ډیری به زدی کپی . فکر بی
و کپی تر هغه چه دی تیار وی زه بی ورسره وهم . دسپید و دچاو در سره سم بی مزی
وايد . چه به او بو کبی بو تلی و . ما کو په کرار کرار یون کاوه او دلر له پانه
پلوشی دزازه سږی به ښی اوزه و لگیدی .

زازه سږی ویل . « ما کو د شمال خوا تخی . پخپله جریان به د ختیځ خواته
بیولو . کاشکی کب جریان سره مل شی . دانه وښی چه ستر شی وی دی لمر
نور هم جگ شوو کب به هماغه طرف روان و . روړ سږی پوه شو چه لاندی
سږی شوی یواځی یوه ښه ده . د مزی له کبر والی ښکا ریده چه کب لکه
پنخوا د وړه پټوړی کنی به دی زازه سږی ویل . که خدای ورسره مل شی
چه پاس خیز کپی . ښه پرېا به مزی در نه لرم . »

فکر بی و کپی راځه چه مزی کس کپم چه چنگک بی خوله زوله کپی او حیز ته
اړشی . اوس رنډه . پرېزده چه پاس را وښی او چپل سږی له هوا ډک کپی
پیانو به او بو کبی لځا ډر بولی شی . مزی بی کنش کپ حوله هماغه وله شیخ راودی
پوهیده چه نور نو تر دی زیات نه شخپزی .
فکر بی و کپی باید مزی ته ټکان ور نه کپم . په هر ټکان چنگک د کب خوله
خپری اړچه کب خیزوړهی نو ویریم چه چنگک به بی له حولی وویخی .
په هر صورت اوس درنپاسره بیات کپه شوم .

په مزی پورې دلو خوبه زبه دلا به ښتی وه خوراړه سږی بی بیرته کولو ته هڅه
وسکپه لکه چه مزی وړاندی دروندو . د هماغه لوخی وی چه به شپي کی بی لکه
داوړ چینیجی داسی رنډه کوله .

وی ویل « کبه په ما پیرگران بی خود نن درنځی ترپا به دی وژنم »
فکر بی و کپی دوزاونیت خ وډی لرم .

چاره یی به بر تا گه و موز له . د گب د هې و گوتنه یی له لگۍ و نیوله اودما کو له خنډی یی او بو ته واچوله .

وبی ویل : گمان نه کوم چه بوه تر ان گه غونډه به خولی کړی شم ، چاره یی وایسته او یوه یی به سور سمه نیمه کړه . په کښی اوږی یی دمزی در وندوالی پروت و او کینپ لاس یی د خپرتی به مینځ کی خیری و او به وینول ندلا س یی به مزی پوری نښته ، خپل لاس ته یی و کړل « داڅنگه لاس دی . » نو که داسی وی نو هم شیر یی شه ، خدای د ې و کړی چه زما دخوای به شان لوی شی .

کوز یی نور و او نو کښی مزی ته کړل ، فکر یی کړاوه ، دلا س گناه ند ه . د کسره دی پیر وخت تیر شو او اوس هم لا ورسره وهلی شی نور نوڅه غواړی ، خوراک کوه .

یوه ټوټه یی واخیسته او په خولی یی کړه . ورو ورو یی شخوندور باندی واهه ، ښه خوند یی و .

لحانته یی وویل : ښه یی ژدویه او ټوله شیر به یی وروو چه لېزه مال گه یاد لیمو شربت ورسره وای بد ښه خوند به یی کړی و .

له خپل شیر یی لاسه یی پوښتنه وکړه « لاسه څه حال لری ؟ لېز نور به هم د تا لماره وخورم . »

د ترانگی بله ټوټه یی په خوله کړه . ښه یی وژدوبله او ژدوبنه یی تو کړه .
« لاسه څنگه چل دی ؟ او که لا دوخته دی »
لمه ترانگه یی په حوله کړه او ویی ژدوبله .

فکری یی وکړه عجیبه غرضن کب دی . ښه شو چه ددی به محای می پالفین ونه نیو ، د پالفین غوښه تر ټوله با حوزه وی خود غو ښی شمره زیاته ده . له خوند ورشی نه دا ښه دی چه سپی شیر د ارشی و خوری ، کاشکی می لېزه الگه لری . خدای خبر چه لمر به دا وری ترانگی وحی کړی که دین خوسا کړی . راځه څه ټول همدا رس وخورم . که وږی بم که به هم ټوله به وخورم راځان به تکړه کړم .

لاس ته بی وویل: صبر کوه لاسه دتا دباره بی خورم .
فکری و کپ کاشکی کوز داو بو کب ته می هم غوښه ور کولی شوای .
دی هم زما ورور دی . حو باید خان ورته تکه کپم او دی ورژنم . د غوښی
تپانگی بی دوه لویه کپه .

ملایی سمه کپه او لاس بی په پرتاگه پاک کپه .
وی وویل: لاسه اوس نومزی خوشی کپه . په ښی لاس به بی ونیسم ترهغی
چه ته خپله سپیتانه پریز دی . پښه بی په هغه مزی کیږدوږه چه به کپ لاس بی
نیولی و ه او شاته بی تکیه و کپه .
وی وویل: خدای می دی مل شی چه د لاس زخم می دکاره و نه باسی . نه
پوهیږم چه کب به څه را سره کوی .

فکری و کپ اوس حو غلی دی او خپل پلان به مخ بیایی . دابلان به بی څه
وی ؟ زما پلان څه دی ؟ زه به داخل دهغه به پلان راو کپم لکه چه دی تر مالوی دی
که دی خیز و هی زه به بی مپ کپم او که دی تراخره نه را ولخی نوزه به
هم تراخره در سره یم .

زخمی لاس بی په پرتاگه و موزه او دگوتو ونونه بی وایستل خو گوتی بی
شخی وی او لاس بی نه خلاصیده . فکری و کپ حیر دی دلر سره به بی یخ ویلی شی .
یا چه ؟ تو ما به س کچی او به شی گوی به خان پرا نیزی . که چیر ته می
پخوانر هغی په کار شو په زوری هم پرا نیستی شم حوا سر می دوه کپ لاس ته
حاجت نشته پریده چه پخپله خوښه خلاص شی او پخپله خوښه سره ورشی .
یگامی چه مزی صافول پیر می و خوراوه درسه شه مپ مزی ور باندې صافول
او یوبل سره می غوټه کول .

شارخوا سیند ته بی ستر کپ و غړولې اولیده بی چه یخی والخی دی . خو کوزه بی
په او بو کچی ر لگینه رنیا لیدله او مزی بی لید چه غلی اوښوی په او بوښتی و .
موسمی بادونه لگیدل او دریخی بی کله خور ولی او کله بی راغونډ ولې .

ده سره هرشی شته او ماسره یواخی بوهه اواراده ده په کرا ره کښناست او
اودپی ته بی تکیه وکړه کب په شمولار وهله اودر سره ما کوبه تورو او کښی
روان و دشر می شمال سره په سیند کښی لبری شپی پیدا شوی او دغرمی سره سم
دزا په سهی کښ لاس وغورځیده

وبی ویل د که بدزیری در کوم غرمه ده، داوژی مزی دجوال بلخای ته وښویاوه.
زور سپی اوس دمه و، خولیز رپلی شاته هم و. حوده چلرز پلتوب په منځ به راوړه
وبی ویل نه زه په دې عقده به لرم خوددی کب دیو لود پاره لاس واری به مسیح
اولس واری به په مربعی درود ووايم او قول دی چه را کب و یسم د سپی پخلی کوهر
زیارت ته به هم لاړ شم. هو، وول دی.

بی له فکره بی به درود ویلو پیل وکړ. کله به دومره ستړی شو چه درود به بی هیرشو
اوبیا به بی او ژر ژر ویل چه پخپله یوایت دبل پسې ور په یاد شی. فکر بی وکړ
د مریم درود د مسیح تر دروده آسان دی.

د درود دې وی برتای مربعی د خدای قول بر کندی در سره مل وی د ښځو
په میخ کی ته مبار که ئې اوستا د باغ میوه چه مسیح دی مبارک دی سپی پخلی مربعی
د خدای موری زویر گما هگار او په حق کښی دغه اوس دمر کب په وڅ کسی
دعا وکړه. د وروسته بی ریا نه کړه، سپی پخلی پیغلی ددې کب دمر کب دپاره هم
دعا وکړه که څه هم دهر کلا لی دی، چه بی دعا خلاصه کړه اوارا ده بی فوی
شوه دلیدنی په دپی بی تکیه وکړه او په غیر ارادی ډول ی د کښ لاس دگوتو
په بستو او پیل وکړ.

اوس هم لکه پخوا ز پلې و

که څه هم د اوو له سره یوه بری رپه جگیده حوالمر اوس تو دو.
وبی ویل نه را څه چه دهابل مزی د چنگک شومه تاره کړم که کب عو ښتل
چه بله شپه هم په مانیره کړی یو بیا نه حوراک ته اړ شم. دوتل او نه هم به خلاصی
دی او گمان نه کوم چه چپ له پا لویه لاشی لاس ته راشی.

لامو زن بیر ته په اوو ننوت . زاره سپی یی، لکمه ولیده چه لکه دلاره دمه
په اوو ننوتله .

و بی و بل نه زما ترما کو دوه فوته اوزد دی . ، مزی به تندی خوبه بوه قرار
په اوو کی روان و او بنکاریده چه کب وار خطا نه دی . زاره سپی به دوا در
لاسو مزی همومره شیخ بو لی و چه شکیدوته بژدی و بوهیده چه که په کب زور
وانه چوی قول مری به دخان سره بوسی او و نه بی شلوی

مکر یو کپ کب ډیر لوی دی او باید سرا ور کهم ډیری بی بزد دم چه بخبل
زور بوهشی او دی ته بی هم باید ډیری بزد دم چه به دې بوه شی چه که یو واری لُحان
رانه ارم کپی شه چاری به رانا بدی و کپی . که ره دده په لُحای وای و نه می
په در سب طاقت مری تر همی کشکو ده چه شلو لی می وای . خو شکر دی چه
کمان دمیادماو قدر هو بسیار نه دی که شه هم دوی تر سیاد ما بواصیل او قوی دی .
زاره سپی ډیر کمان لید لی و ډیر بی داسی لیدلی و چه ترورو بیهو درانه وو
او دوه دغسی کمان بی بو لی هم و خو هیخکله یواخی نه اوس چه یواخی اوله
سترگو پنا و د داسی کب سره بی سرشوی ی و چه به در ست عمر بی نه لیدلی و
او نه بی په درست عمر د داسی لوی کب قصه او ریدلی و . د کپ لاس
گوتی بی داسی سره بستی او شجی وی لکه د کجیرمنو کی چه بو پهل کله کی شی .
مکری کاهه اخره لُحان خلاص کپی او دسی لاس سره به می مل شی . در ی
شیان بول سره ورو نه دی . کب او رما دوه لاسونه . بابد چه خلاص شی ک
خلاص نشی ورته لوی حجالدی

کب بیا ورد شوی و او لکه پچوا داسی روان و . زاره سپی مکرو کپ عجیبه د
چه پاس را و حوت دا ولی ؟ داسی بی خیز کپه لکه ماته چه لُحان سبی چه کوا کپ
داسی له ییم . اوس بی لدی هم بوهیبرم کاشکی می بو وار ورسو دار شوای چه
زه خیر لکه سپی یم حویا نه بی زما شح لاس لید لی و بر بیر ده چه د قوی سته
خیال را نا بدی و کپی او ترهغه نه ره هم لُحان وره تکره کهم . مکری و ک
کاشکی ره کب وای .

بهي بي به دواړو اړخو كشي لكه وزرو بهوي اوبهي لكه نې توري او به خيړلي .
فكر يي و كړه يو همېزم چه به دي دومره ژورو او وكي يي سترگي خو مړه لار
گوري . دده سر كس خو عتي دي داس سترگي چه دده تر سترگو
وړي دي په تياره كي ليد كولي شي . ماهم يو وحب په تياري كي به ليد لي شو .
داسي به چه بيخي به رنجا به وه خولكه پيشو چه په تياري كشي ليد كوي .

دلر تاو او دده گو تو پستولو يي اوس كيپ لاس بيخي پرايستي و او اوس يي
دمزي ډير وړور وړ مادي اچولي شو اوږي ته يي رب در كړ چه مري له حوز
خا به څه قدرې چپ شي

ويي ويل : كه عجمه شي بي چه لاسپي به بي ،

خپل خان بي ډېر سترې ستو مانه ليدو او د ملي شېي را تلو به يي پام شو
او زيار يي وايست چه پام به ورو شيانو غلط كړي . لوي قيمونه يي په ياد راوستل
او پوهيده چه دنويارك دياكي او دپتري ايت ډېر انگانو ترميځ لو به روا نه ده .
فكري و كړ دادويمه ورځ ده چه دلوي به خبر به يم ، ستر دېما گو مادي
حو بايد باور و لرم ځكه چه دي هره لو به سرته رسوي ، كه څه هم دېو ندي به
هم و كو كشي خنډ دي ، له خا به يي پوښتنه و كړه دهيو كو خنډ څه شي وي ؟
مونږ كې يو وېسكي به لرو ، ايا دو مړه درد به كوي لكه دسپي به پوښي
كښي چه دجرگ خنډ سوځي ؟ ره خو فكر به كوم چه دپوښي خنډ ياد يوي
سترگي ياد و او سترگو نابلل و ر عملي شم او بيا هم لكه جرگ خنډ څنگ ته
لا دوام وركړم اسان دلويو ځما وړد او مار غاڼو تر څنگ وړ و كي دي ،
كاشكي ره دهغه ژوي غوښي واي چه كور د او بو لاندې دي ، خو د څارك
تر راتكه بچوا

ويي ويل : كه څارك را برابر شي خدای دې به ما او به كې دواړو

ور حمېزي .

فكر يي و كړ ايا ستر دېما گو به دېوه كې سره دو مړه موده تيره كړي واي

د الفین هم چه تازه و خورم تنده می بر ما تیزی . کاشکی نن شپه کوم
الوتو کی کب ما کو ته را تو پ کپی . افسوس چه ما سره ر نهشته
دده راته پام شوی وای . الوتکی کب اوم بنه خور کیزی او و قی کو لو ته بی
هم حاجت شته . باید خپل قول رور و سپوم . زه به پوهیدم چه دومره لوی دی
خو د دی دومره لوی او عظم سره سره بی دژیم .

فکر بی ز کپ داند کار دی خورر ته و نه بنیم چه د انسان له لاسه څه شیان پوره دی
او انسان خو . ره ر عمون لری .

وی ویل نه هلك ته می ویل چه زه یو عجیبه زوړ سپی یم او اوس بی

درستیولی و حسی .

رر داری بی هلك نه تا به کپی وه حو هغه خوشی و اوس بی بیا تا نتو له .
هرخل بوی دارو او چه دی به وربا ندی لگیاو بو دتیر وار به رحی کی به بی
هیڅ فکر به کاوه .

فکر بی ز کپ کاشکی ره او کب دواړه ویده شو او لمری به خوب کینی
و گورو . به پوهیږم چه ولی به دی دو مره بورر ژوو کی لمری تره ولومهم دی .
خا به بی ووال . زړه سره به فکر مه کوو . کرار دپی ته کی به و کپه او هـ بیخشی
مه در به یاد و . کور به او و کی کب به کوم کار لگیا دی بو ته هر شو مره چه
کولی شی ابر بوحت شه .

تیر ما سپین و ازما کو لا به شیو شیو او بو ه قرار روارو . حواوس شرقی
شمال د ک به ری لیر در رور هم اچولی و او روړ سپی به کرار ه د سیند
د بر مو لو بو دپاسه روان و . د دو بی دمزی لاندی سپک او بری نری سوی کاوه .
د تیر ما سمین به یوه وحت کی مزی ناخپه به او چتیدو پیل و کپو کب داو بو
لاندی لیر را اوچت شو اوس . لمر در اړه سپی به کپ مې او ملا او او زی
بیع لگیده . پوه شوچه کب دشمال لوبد یخی خواته سم شوی و . اوس چه بی کب
یو ازی لیدلی و دخواه سره بی دلما به حال کی مجسم کولی شو . چه یار لکه

دسپارد رنځا سره سم چه شرط والاؤغوښتل لوبه مسا دی اعلان کړی اوربفری
 منل زاړه سپی خپل ټول ورور ته اړم کړ او د تور پوستی لاس یی کور کړ . ورپی
 یم کوز کړ ترڅو چه یی به میز وغزاوه . لوبه دیکشسی په سهار ښتی وه او ددوشنبی
 سهار پای ته ورسیده . ډیرو شرط والاؤحکه د لوبی بس کول غوښتل چه دوشنبه
 کارورځ وه او دزی مجبور وو چه دوی د بار ولو د باره بند راوباد هوا نا دسکرو
 شرکت ته لاړ شی . حور اړه سپی لوبه د کار له پیله پخوا خلاصه کړه . پس له دی
 ورځی ډیره موده حلکوده ته اتل وبل . دهمدی کال په پسرلی کی یی یاد تور پوستی
 سره پنجی ور کړی . داواری دومره ډیر شرطونه به وواو په اساسی یی لوبه وگڼله
 لښکه چه په هماغه اړل وار یی د تور پوستی زړه غورځولی و .

وروسته ترهغی یی بوڅوور میچو به هم وکړل خو ورپی بس کړه . یوه شوچه
 که دی وغواړی دهرسپی لاس حملولی شی خوا حربه یی سی لاس له کب بیولو باتی شی .
 شوواری یی په کښ لاس هم دامتجان د باره میچو به وکړل خو دده کښ
 لاس همیشه نامردی کوله او هغه شی چه دهور به غوښتل به یی کول اوده هم ورباندی
 زړه نه ښه کاوه .

فکری وکړ لمر می لاس ښه پوست کړی دی او که دشبې ډیر یخشی گوبدی
 میاشخ شی . به بوهیرم چنه نن شپه به څه پښی راوښی .
 یوه الوتکه چه مخ په میامی روانه وه ددله سره تیره شوه از راړه سپی یی
 سیوری ولید چه دالوتو ښکو کماو ډله یی وتروله .

خان سره یی وو یل څه که دومره ډیر الوتو ښکی گمان شته بوضرور به ډالغی
 هم درسره وی . دا وپی مزی ته یی وکتل اولبر یی راکش کړ چه به کب یی زور
 رسیزی که به خو هیڅ به کیده مزی دومره شخوچه شلیو ته بریدی و داو بو
 شاخکی تری خښیدل

ماکو درو ورو روان واوده ترهغه دالوتکی پسی کتل چه یی نور له سترگو
 پښانه شوه .

لکه دا زه یی چه تیروم؟ زه باور لرم چه ده به تردی لا پیره مسوده تیره
کپی وه خککه چه ترما خلمی او تکره دی، پلار یی هم کب نیو و سکی و، خو
نه بو هیبزم چه ده دی و کی حمله به یی زنب د هر ژ و بلوی؟ که خککه؟
وئی و یله زه نه شم بو هیدلی خککه چه هیخکله می داسی حمله به بو ندی به
دی حمله یی.

دلهر بر یوا ته سره سم ور په یاد شو چه باید خان ته د ا د ور کپی،
په کارا ایلکا کسی چه ده دسین فو یگوس تور پوستی سره بچه ور کپی و، داتور
پوستی دسدر تره لو قوی سپی و، یوه ورخ او یوه شپه یی خنکگل د میز به سر
به هنی لیککی اینی وه چه به سپین تما شیر کنبل شوی وه، لاسونه یی همداسی
نیع بولی د از مسکولی سره کلکی کپی دی، هر یوه ربار ایست چه د بل لاس
په میز حملوی، پورو حمله ور باندی شرطونه تپلی و او خلک د کوته یی به رنه-
کشی و بل او بوتل او راهه سپی دتور پوستی مپا و مچ ته کتل، به هر و
خلورو ساعدو کی ریفری بدلیده او ها بل ریفری به حوب کاوه، دده او
نور پوستی دبو کاو له لاندی وینی روانی دی او دوی یو دبل مپا و ستر گوته کتل
شرط والا خلک وتل بوتل او به خکو چو کیو دیواله نه نزدی ناست وو، قولو
ددوی مداره کوله، دیوا لونه دارگی و او اسمایی رنگ ور کپی شوی و، تیلی
پورو خپل سیوری ور باندی عور لحو، دتور پوستی سیوری پیرستر و او چه
شمال به خراع لگیده دده سیوری و سره به دیوال حوز بدل

درسته شپه به بری کله دیوه او کله دبل به برخه ښکاریده، حمله تور پوستی تا
شیمه به شیمه شراب ور کول او ده ته یی دده سگرت لگول، کوم وخت چه "
تور پوستی شراب و خنبل پیرور به یی و اجازه از یو ارپی یی نزدی دده لاس
حملوی و، دی هه وخت روږ نه بلکه دشامپیو ن سا تیاگو په نامه یاد بد
تور پوستی یی لاس دری انچه کوږ کپ حوده بیرته نیغ ودراره او پس له دی
نو یوه شوچه تور پوستی یی گیر کپی دی. تور پوستی بولوږ دنگ کلالی اتل و.

له چنگککه بی خلاص کړه . بل سار دین بی به چنگک کړه او مزی بی سیندنه
و غور خاره . با نو بیرته خپل لځای ته لاړه . کینې لاس بی و مینځه او به پرتاگه بی
و موبه . وروسته بی زی له بی لاسه کینې ته بدل کړ او شی لاس بی سیند کینې
بری مینځه . امر بی ولید چه به سیند کینې ډوډ شو او خپل غټ مزی ته بی وکتل .
و بل و د کب تنگ لاو روشوی ته دی . . خو چه دا و و جریان بی په لاس
و کوت و بی د کب په یون کینې پیکاره نو بیر واید .

و بی ول : دواړه چې به هم به ما کو پورې و تړم چه به شپږ کی بی تنگ وړو کړی .
کب خو د شپې د باره هم ور نه تیاریم . « دی او زده هم ورته تیاریم »
فکری و کړ به به داوی چه الفین لږ وروسته خو غیرم چه ونه مې غوښی کی
بیا تی شی . دا می چه و کړه نو به چې هم به ما کو پورې و تړم اوس به به داوی
چه کب لږ کړ اوسا تم از د لمر پریوا ته به وخت کینې پری و خوروم . لمر پر یوا ته
د کپا نو د باره ډیر سخت و حت وی .

لا سو به بی هوا ته و نیول چه وچ شی یا بی مزی به لاس کینې و نیول او لځان بی
به کرار کړ او د پې ته مې داسی تکیه و کړه چه مزی ډیر زور به د پې راغی .
اوس بی چل را لځی فکری و کړ خو به بازاره چه کب له هغه وخته چه به چنگک
کینې گیر شوی تر اوسه وزی دی . لوی کب دی او خوراک ورته به کار دی .
ما یو کب درست و خور او سابه به الفین هم و م . هغه و خب چه الفین پاک و م لږ به
نری و خورم . د الفین خورا ک تر ټولو نا سخت دی . و ه شی به مې کینې ا سابه دی .
به چنگ غېزی و ویل : « که هه حال دې دی . رحو تنگ و تړم او دیو شی او در لځی
د باره خریدار خورا ک لرم . در کا زه مادر کا زه . . »

خوبه رښتیا تکه نه و لځکه چه دا و ز و د مزی لاندی درد اوس له درد تیر و او
داسی یو رقم کړ ختی به کینې و ه چه دی تری و یر بده .
فکری و کړ خو ما تردی لاندی ور لځی پری کړی دی . اوس خومی و لځی شی لاس

فکری و کپ دار ترکی سیرلی به عجب خود لری خدار ده چه له الو ترکی به
سیند خشکه بنکار ی که ا لوتکه پیره جگه نه وی بونه به سیمد کبشی کبان لیدی شی .
پیر می شو ف کیزی چه به بوی ا ل ترکی کشی دوه سوه وازی حگ وروورو
دسیمد به سرو گر خم اوله باسه کور به او نو کسی کمان و گورم .
د کشت بیوو سکو به بیهر کسی حه زه دما دوا دستی به سرو لایرم له هماغو مره
جگ لایه می هم به او نو کسی پیر شیان لیدی سو

دالفین له باسه پیر شیان بنکار ی اودا خو بقی او شه حالو به بی رایه لیدل
کیزی اوقه له پله سهری لیدی سی داوایی داسی ده چه هول کپ لیدی کمان به اړ خو
کسی بقی اوطلا بی رنگ لری حوچه وری دی او دچمگ کشو می بسی راشی
بودا حو لپ کسی بی چمیا لیک پی داشی . حه دانه دفا رنه ری او که دگپ لیدی
نگ نه پیدا کیزی .

لر چواتر دی چه تیاره سی کوم وحت چه ما کور هغو بودو له میخه نمریده چه
دسیمد سره کورو باس ناویدل ا دلکه می ان چه در یپ لیدی یو دال سره میبه
کوی یو به دل او بتل راویدل در اړه سهری حمل ها بل لیدم ری ته بام شو چه دالفین به
کسی گیر و .

دالفین له او نو حمر کپ اودرا ره سهری ور به بام شو . اړ خو به بی دلد به وروستیو
بلوشو کی لکه سوچه رر رایه و خیلیدل . لهوا خطایه بی بیایا حیر و نه و هل .
را ره سهری حمل عثمیری به نبی لاس و بیواو لخان بی ورو شکاوه به کپ لاس
دالفین مری کش کپ او هرو اری به را بکلی مری کیبه بنه کینود له او وری
را کسکوده . چه دالفون ما کوته بزدی شو بوی تو بو ته رور ور کپ را ره سهری
دپی نه تکیه و کپه اوتو ربحون طلا بی کب بی چه چمیا حا لونه بی لرل ما کوته
وخیژاوه . دالفین دای به حمگ حسی وی اوتسی اولنکی بی دما کو به غولی
ترهنه تر بکی و هلی حه زاړه سهری به کوتک به طلا بی سرو راهه او پس له خو شیویی
ریز دیدا غلې شو .

در دحو کب نه هیخ شی هم نه دی خو خمره دلته حرا نه ده چه کب پو هیبزی چه دداسی شی سره بی سرشوی چه دی بی نه عواری . ربه سپ به اوس بنه دمه و کره او پر یزده چه کب کارو کهری برهعه چه ستا کار ته ضرورت پینیبزی .

دد و وساعو دپاره کرار شو . سه زمی تر باو حه به راحله اودی نه پوهیده چه خمره وخبی دمه کهری . چمد یای دمه بی هم نه وه کهری خو یو شه وه . د کب دروسوالی بی به اوب و پروت و خو کین لاس بی دما کوزی ته و روور اند اوبی دیر زور بی به دهی راوست .

فکری و کهری چه کهری می تهرلی رای شو مره نه اسا نه شوی و خو بیانه بی به و هکان شلولی و . باید دمی زور به اوب و راوام او هره کهری باید تیار اوسم چه کک تکان را کهری به دوا و لاسو مری ور وعزوم .

حاجته بی وول « تا خو تراوسه خوب نه دی کهری نیمه ورخ اویو ه شپه اوداده بله شپه را غله او تا هیخ خوب نه دی کهری . نه باید داسی چل پیدا کهری چه که کب غلی وی ته حرب و کهری شی خکه چه که خوب و نه کهری مانزه به دی کله وچ شی . »

هگر بی و کر اوس حو می ما غره بکهره دی او فکرمی روسا نه دی داسی روسا نه لکه داز مو زور رنه ستوری حو سره له دی هم باید لږ خوب و کرم . سووری بید یزی . سپه زمی اولمر همم بید یزی او حنی بحر و نه هم دیر . کله چه جریان به کنبی نه وی از کرار وی خوب کوی .

به یازاره چه خوب و کهری . لخان خوب ته اید کهره او دمی دپاره کوم بنه چل جوړ کهره اوس نو ور لڅه دالفین دپوسته کهره . دخوب به وخت کنبی ما کو پوری دچو ترل خطر لری .

لخان سره بی وویل : « بی خوبه می هم وخت تهرلی شو خو ډیر خطر لری » به خا پوړ و دما کو بل سرته ولاړ . ډیری پام کاوه چه ما کو هیخ و نه ښور یزی . فکری و کپ کس به به خمله نماړ . بده و نه . خو نه نه غواړم حه دی . لخان هوسا کمره .

اوس تياره وه لځكه چه دسپتامبر په مياشت كښی دلمر پرېوتو سره سم تياره شی،
زړه سړی دماکو چينجن لړکی ته تګپه وکړه از لځان بی به کلا کرار کړه. دسپپی
ستورو به خلید ویل وکړه. دده دستور و نو مونه نه دزده خو بو همده چه ژر به ټول
وحیثی او خپل د لری وطن اشنا یان به سا مومی .

ویو ویل . کب هم زما اشنا دی . داسی کب بی به خپل ټول عمر کښی نه
لیدلی او نه می اورید لی دی خو باند مې بی کړم . رښتیا نه دی چه مونږ د ستورو
وژلونه هڅه نه کړې . ته فکر کړه که مړه ورځ یو سړی دسپوزمې دمر کب بسی
بڼی او شی کړی خو سپوزمې ترې تشمید شی خو فرس کړه چه و سړی دلمر د وژلو
تکل و کړی فکر بی و کړ مونږ له مور به یك چاسه پیدا نشوی یو .
وروسیه نو بیا د کب دپاره خپه شو چه هیڅ خوراک بی نه و کړی خو په خپګان کی بی
هم د کب د ژلونو له زړه و نه ایست .

فکر بی و کړ خو مړه خلک به ماته کړې . خوا یا داخلک به دې ارزی چه دا کب
و خوری . ښکاره ده چه نه اړی . که سړی د دې کب لوبی او کړ نونه خیرشی نو
و میز بی چه هیڅوک بی د حور او ارزښت نه لری .

فکر بی و کړ زه به دې شیانونه بو میزم خو دېر شکر دی چه مونږ دلمر سپوزمې او
ستورو وژلونه هڅه نه کوو . همدا س دی چه د سیند دورویو به وژ او ژوند کړو .
فکر بی و کړ اوس باید دماکو چاید و ته فکر وساتم . هر څه چه کیزی
بار د الفی خیرې کړم چه خراب شی او د لځان د تګپه سابلو دپاره باید لږ
ترې همدا اوس و خورم . خو اوس حاضر باید یو شیمه د مه و کړم اوداسی و ښکړم
چه کب بیخی سابه لری او کرار پروت دی او به هم دې حال کسی د کب کړ نه و ته پام
وساتم چه به تګ کښی بی کوم بدلون راغلی دی که نه .

چې به ما کو پورې بېلول عجیبه چه دی حواوس له چه خبر تیره ده او باید دومره
کار ترې و ادا م چه ماوساتی . کب لا تراوسه تګپه دی او ما به چا وستر کو ولید چه

دالین ته بهر سیدو بی دمنی زور به کیسه لاس چاوه او به لاس یې چاره له تیکي وایسته. درنو سمورو دخلا بنده باو شولاندی بی دالین راند. چاره یی به سرور و نهوله او دما کوله عولی یی بهر راو کیسه. یوه پشه یی ور باندی کیښوده او له بامه یې د وادرو سرگو تر گوښه خیری که. بیایی حاره کیښوده او په ښی لاس یی له سه پر حوی وایستی. په س کشی بیدره او و سکی کمان دو دواړه تاره واو زاړه سپی خک به خک په عولی کیښودل او دنس لری کولمی یی دما کوله ښه یی سیند ته خطا که یی. پر حوی ورو ورو به او و کسی چ و بی شوی او تر شای یوه سپیه رنه ایکه پر ښوده. دالین دستو رو به رنسا کچی سپی بچو او ټکی ټکی سکار بده په سر بی پشه کیښوده او دوه حوایی د پوسه که. بیایی په بل ارح واداره اوله بلی حوایی پوسکی و کیسه او بیایی پوستکی له دو اړ و خواوله سره تر لکجه پر ی که.

د کب هیز به دما کوله څمپی او توتو حلا که او کوز بی او توتو کدل چه کوم گرداوی به کشی پیدا که بری که به خولیدید چه میو کی څه څی که کشی به که او پخپله ورو ورو د رب شو. بیه وگر خیداو د زاړه الوتو سکی کبان بی د دالین د غوښی به میخ کچی کیښودل او چاره یی بیر به به سکی و منله او بیانو به د پام یې خان لیندی ته وڅکاوه. شا بی دمری درور لاندی که به به وادرا دالین یی به بی لاس کچی نیولی و. لیندی ته بهر ارسیدو بی دالین او دواړه الوتو سکی کمان خپل څمک ته په دې کیښوول. دمنی یی بیاد او بی په ل لخی راووستاړه کیسه لاس یی و نیو او دمری ته یی تکیه و کهه. خان بی دما کوله څمپی کوز خوړد که او الوتو سکی کبان یی به او و گچی بری مینخل او ورسره بی دا و و گهند بنوب به لاس وارمو به. لاس یی د دالین دبا کولو اثر رنما کوله. دا و و جزیان رغر دواچه ده لاس دما کو په دې پا کاره له لاسه بی خایندونکی بخری تو بیدل.

«پرې غزیده غزیده او لاپسی غزیده خواوس هغو مره به تندې نه ووت .
 د زاره سپی به هر لوبشت مزی د کب سره جگړه وه اوس یی سر له دې او
 دوا الفین له هغې قوې جگ کړ چه مخ یی ور پورې نښتی و . ویر پدې چه زړه به یی
 بد شی او کما لگي به ور شی نویی مخ پاك کړ او ښی لاس یی د ما کو له څنډې
 په او بو کښی پرې مینځه او همالده یی به مالگیدو او بو کښی لاس و نیو او تر هغه یی
 څار کاوه چه دسهار او مېړه رڼا حو تره شوه .
 فکری یی و کړ کب به ځی د لمر خانه خواته روان دی . ما با دا چه سترې شوی
 دی او د جریان سره لځی . زړه د ورې و هلوته راوگرځی . بیا به بود دواړو رښتیا نې
 جگړه شروع شی .
 وروسته یی پام شو چه لاس یی دې وخت په او بو کښی پاتې دی .
 له او یو یی وایس او ورتوئی کمل .
 ویی ویل : « دو مره خود کاره نه دی وتلی . سوی کوی خو درد هېره ته کو مه
 غټه خبره نه ده .
 مزی یی په ډېر پام داسی په لاس کښی ونه و چه په پرې شوو لځاوو برار نشی
 او اوږه یی داسی وخوړوله چه کیڼ لاس یی د ما کو په هالې خوا کښی
 د میخلود پاره و کارشی .
 ویی ویل : « کیڼه لاسه تاخوهم دومره نامردی ونه کړه خو نه شیبه می ښخی وړک
 کړی وې »
 فکری و کړ ولی ددوو تکړه لاسو سره زېږ بدللی نه یم . د اوه زما گماه وی چه
 کیڼ لاس می ښه روزلی نه دی خو خدای ته ښکاره ده چه مو مره می خواری ور پورې
 کړې او مو مره چانسونه می ور کړی دی . شپې خود مو مره بدنه و او تش یو وارې څ
 وهلی دی که بیایې ښخ ووهی پرې به یی بدم چه مزی یی چور پرې کړی .
 ځانته یی پام شو چه فکری حراب دی او باید دوا الفین غوښه و خوری نو یی لځاوه
 و ویل : « خوراک چېرته کولی شم . وژی نس ښه یی نه دا چه دوا الفین په خوراک

لاس بی حوب وری لککه چه ده دالانت په لخی وری باندی سرانسی دی و روسته
 نویسان افریقې زېږو شگللو سواخلو ته را وگرځه د او لخمی بی ولیدل چه
 ورو، ورو ساحل ته را کوزیدل او نورخمی وری پسی رانل ده بهی به ژی ز به
 ایشی ده او بنداره ئی کوی بهی لمگرا جولی او کراره ولاړه ده . دې بندارو ته
 خو شاله و .

سپو زمی در وحب په آسمان کښی وه خودی وېده او کب په سیمو روان و
 او ما کود کوږی کوږی وریخو له مینځه تېر ېده .

په همدې کښی وچه د زاړه سپی ښی وک په شپږ دده په مخ ولگیده او لاس دمزی
 ښویدو دتمدی له کبله ورسوزید له حمل کین لاس خړه راودسې لاس په ټول رورې
 مزی ککک و ښوخمزی لاهم په تمدی ښویدله . په آخر کښی بی کیپ لاس بهی
 برابر شو او کشی کی مزی ئی کیپ لاس او اوږه دواړه سورول کیپ لاس بی
 ټوله زوره احسی وه اوسوی بی کاوه بیرته بی دمزو کړی ته و کبل چه په دمزه
 چټک یا خاضیده . په همدې وخت کښی کب پاس حیز کړل او ورسره داوود خټی و
 شپېهار جنگ شو . کب بیا اوو ته واوید . بیا او بیای له او خیز کړل او ما کو
 په ښی وری روان و او مری هم په چټکۍ غزیده زاړه سپی دومره پامزی زور
 اچولی و چه شکیدو ته ږدې شو دمزی له زوره دلیندې دې ته خو واری کک
 اړم شو ارمخ بی دالافین ټوقې پورې نښتی و اړخان بی شو نور وای .

مکری و کپ همدې ورځې ته می کبل و را لکه کله بی . دمزی کات نرې
 واخله . دمزی دهرې لوبشتي کسان ورته واخله .

ده د کب خیز ملید او بوا زې بی داوود خیرل اودغور لیدو شپېهار او ریدله ،
 دمزی چټکتیا بی لاسونه پرې کول خودی له پخوا پوهیده چه همداسی به شی او دومره بی
 پام کاوه چه دلاس پاسنه لخوا نه زول شی او بوا لخی برېه اوزبه لخواونه برېشی .
 منگر بی و کپ که هملک ولته وای رمزی کړی به پوراته لمد وله . هو که هملک ولته وای .
 که هملک ولته وای .

له خواو خيشتو، خواوس يی دورې تر پخوانيا بسته لنډې شوې وې او له مزی داسی ښکار بڼه چه کب لنگيادی له ژورو اوو پاس راجړی .

يوه شيبه پخوا زاپه سپی تور ټکی خپلو ستر گوته محامخ ليدل او دخولو مالگينی او بهی به ستر گواو دستر گو دپاسه به پرې شوی خای کښی تویی شوې دې . دی له تور وټکونه ربریده . دستو ماسه به وحت کښی داټکی طمهي شيان دی ، حردوه واري يی خان صعیف شاته ولید او سړی گډگس شو . دی له همدې وهر بده .

وی و یل د به دې و حب کښی چه کب دو مره به بحر و رار و ان دی له اصفافه لیرې ده چه مې شم . خدای دې را سره مل شی چه ورته پاتې شم . سل واري بهرمو بهر به مقدس بلار او شل واري به به سپیڅلې مریسې درود ووايم حواوس یی ویلی شم .

فکری و کپ زړه سپی لورده و کپه چه بیانه یی وایي . به همدې وخت کښی یی به مزی کسی بوتکان ولید . داټکان ډیر درو سداوز غردو . فکری و کپ کسیم به بیسووهی . زه پوهیدم چه احر به همداسی کوی . غریب گوټی بله چاره بهلری . اوس به نوخیر کپهی حوزه غواهم چه دی دخیز به خای خپله دوره ووهی خودا حیز و نه ده ته ضرور دی چه لبره هراوا حللی خوپه هر خیزد چنگک حوله خلاصیزی اووهر بېرم چه یو واری له حولې و نه وخی . وی و یل د که خیرمه وهه - خیزمه وهه .

کب غو واري سیم وواهه او هر واری چه سر خور او ده سپی مزی لږ ور غزا ده .

د باید کب پرې ږدم چه خان ډېر ژر ول کړی . ماته درد فرق به کوی خو که دی ژوبل شی خان نشی ساتلی لیوی کپزی .

بس له خو شیبو کب غلی شوا و نور یی سیم وواهه او درو ، دروې به دورې ښه وکړه . زاپه سپی اوس مزی به اسانه کشکوده خو بیا وړاندې ضعف راغی .

دې زړه بدشی . بیا به له کاسکو خان شلم ساتلی ځکه چه ماو لید چه مخ می ور پورې نښتی و .
راځه و بهی ساتم چه وروسته می په کار نشی خواوس دلخان د کپړه کولو وخت نه دی .
لخا نته بی و ویل : « ته خود ساره بی ولی هایل الوتونکی کب نه خورې ،
وور کب بی تر څنگ میخلی او نازه پروت و . په کیڼ لاس بی جگ کپړ او
خوای ته بی کپړ ورو ورو بی ور باندی شخوند دراهه او هیلر کی بی و شپیل .
فسر بی و کپړ . دافس الوتونکی کب تر هر شی ډیر به شیر او قوت لری .
لېز تر ایزه هغه قوت چه ماته په کاردی . اوس د چپل وس پورې دلخان چاره و کپړه .
اوس دې نو خپلې دورې وهی او په جگړه به پیل کو و .

ددریم ځل د باره لمر را وخوت او ورسره کب هم به دور و پیل و کپړ . زوړ سړی
دمزی له ناوید ونه . پوهیده چه کب ! ما کو گر چا پوره کوی به او زوی دمزی سپک
غو ندي نارحس کا وه او په ښی لاس بی په کرار کرار مزی راښک . د هر وار
کشکو او سره به مزی دومره شخ شو چه شلید و ته به ږدې شوا یله به مری لېز څه
دنده راغی . او په بی دمزی له لاندې خلاصه کپړه او په لاس بی سو که مزی ته کش
ور کاوه به دواړه ولاسوی مزی ورو او په قول زدری کش کپړ . و چ زاره ایښکی
او او زې بی دکشکو او سره ریز دېدي .

وی ویل : « دوره بی ډېره پراخه نیواي خود دره وهی . »
بیایی نو بام شو چه مزی به ځای درېدلی او به راځی . به زو او د لاسوی تر هغه
کش کپړ چه له مزی پر څه پر څه او به الوتې خومزی د کب حواته به غزید و پیل و کپړ .
زدر سړی به گوند و شوا و ورو ورو بی مزی پریښود چه به تورو او ونو ځی .

وی ویل : « کب دخپلې دورې لیرې برخه وهی . خبره چه می وس ر سیزی
باید مزی هغو مره شیخ و نیسم نوبه بی دوره لارا لیده شی . گوندې یوه کپړی
وروسته بی وگو ر م . »

وی ویل : « خواول بی باید پکې بیایی مې کړم . »
خو کب هماغسی ورو ورو دوره وهله او زوړ سړی آن تر هیل و کو سته ی او

تیرشو او ښایسته چې پروخت تهر پده او پسې تیر یده . زوړه سپرې یې اوږه والی ته هلك پك با یی شو .

ویي ويل : نه هیڅ امکان نه لری چه دومره دې اوږه دوی .

خو کب هماغه مړه او ږد اولوی و او کوم و حېچه دورې په اخر کښی شل گره له ما کولرې داو بوسرته راو خوب راهه سپرې یې لکې داو بود پاسه ولیده چه له لوی لاره نه هم حېکه وه او اوښکو رنگ یې لاره . کب داو بوسرته ژدی لا مېو وهله او راهه سپرې یې پلمې همې او حېا پټې لیدلې . محکینې پلمې همې یې به او وغوړیدلې وی را په سپرې یې سرگې هم ولیدی اودوه راهه کښا یې گړ چاپیر تا ویدل . کله به یې خاڼو نه لیری کړل او کله به یې د پسی خاڼو نه وسلول کله به یې کرار کرار دده په سپورې کسې لا . وهله هر کدري هغه اږد او دلامو په وخت کسې به یې خاڼو نه لکه عېشې داسې اوز ده کړل روړه سپرې به حولو کسې ډوبو ، خو نه دلمر له لاسه بلکه هرواړې به چه کب دما کو حواته راته ده نه مری کش کړ زوړه سپرې پوهېده چه په دوو دورو کښی به دېزې اود شلگې وخت راشی . فکر یې وکړ خو نا بد به یې ژدې را دلم اوږه ژدی ژدې شلگې یې باید په سر رار به کړم ، ایدر په یې موحه کړم .

ویي ويل : زړه سپرې پام کوه چه خاڼ پای پلمې او تکره او سی ،

په پلمې دورې کسې د کب شاله او ورا ووله حوله ما کوا بر لیری و په پلمې دورې کښی بیا هم لیری و ، خود اوار له او بو حک راوتلی و او روړه سپرې پوهیده چه کله موی لېزور هم را کابری دما کواړح ته به یې راوای

لادو خته یې خپل شلگې بیار کړی و . د شلگې یوسر په یوه پړی پورې تړلی و او د پړی کړی د لیدنې لاندې به تو کړی کسې پر ته و . د کړی اخر سر به ما کو پورې کلک غوټه شوی و .

کب په خپلې دورې کی دما کو حواته روا و خیره یې لا گلایه ښکار پده او په کرار کرار یې لاملو وهله او یواځې پلمه لکې ښور پده راهه سپرې مری به

به کينهې لپې يې د سيمد او نه و احيسې او بچل سړی وې کړې . نورې او به ي به
سروې وې کړې او به لاس يې خپل ور مېر کرار کرار وموښه

و يې ويل د ر ه تکړه . هم او کب به در را و وخی . گوښې خان ورته کلک کړم
رږه سړيه و اردې خطاشی هيڅ يې مه درې نادو . . .

ليدې نه ژدې يې گوښه ووهله او يوه شيمه يې مری بيرته په او ب ز تير کړ و سکر يې
و کړ ر ه اوس کرار کښينم پر بيرده چدې دورې وهی بيا به وورو سته ودرې م
او به راښکلو به يې بيا پيل و کړم .

زړه سړی ته بده ښکار يده چه کب دوری کوی او دی له موقع څخه استفاده نه کوی
او کب به را کاپزی خو چه دی د چپلی او بې له مړې يوه شو چه کد ما کو حواته روان دی
بوا خيد او مری يې کرار کرار راسک مری دده د هر کش سره په اسايي
ما کوته سووت

و سکر يې و کړ هيڅکله ر ه د و مړه نه وم سړی شوی . او ب و تحاري بيا و نه الوخی .
سبه دی کب به په ا سانه ساحل به رسوم . تحاري بيا و نه ښه ملگری دی

و يې ويل د تل واري چه کب د دورې ليرې برخه وهی ر ه نه بيا لېره ده و کړم .
په دويمی ياد رې دوری کسی نه يې لاندی باسم .

مر رښه حوالی يې د سر شاته بير نه و هلی وده او ورو ورو د ما کوته ټيټ شو او ليدی ته يې
تکمه و کړه .

و سکر يې و کړ يو همېزي کله به کله چه بيرته را کړخي کب به دې کړم د سيمد او نه
را جنگی شوې وی ، خودا يواخی دوه کلالی سيم اثر و او راهه سړی ته د اسيم
ساحل ته د او د بار در ورو .

و يې ويل د دما کو مخ به حوت عرب حواته و او ورو ورو و کړم . په سيمد کسی سته
لا ر نه غلطوی . . .

به در يې دورې کسی راهه سړی ک وليد . لکه تور سيوری دما کو له لاندې

زه نه به بهیم . چه خشکه چل دی حویو بل واری به هم زور و اچوم بل را ری به مزی
 دو مره زور و اچاوه چه ژدی ودی بخپله ورسره بریوخی خو بام بی شو چه مزی
 د کب سره راخی خو کب بیرته لخن سم که او به کراره بی به بلدی دوری پیل و که .
 پله لکی بی به هوا کی ربید ، راهه سپی لخن ته چا در که یو بل و ا رنه بی
 را کا زم . لاسو به بی سست سست کیدل او دستر گو تر مخ بی را نه تکی خلیدل .
 بیایی مزی کش که خو کب لکه به کراره لیری لار . بو به فکر کنی چو شو
 او ورو ، ورو ما کوته قیقه ترخو چه بره توته ژدی شو بیایی لخن سره وویل :
 « یو بل واری به بی را کارم . »

خپل قول هغه زوری چه ور پاتی و به مزی و اچاره او قوله بخوا به اراده بی
 سره غولیده که او مزی بی بخپل قول موحدیت را بنکه . کد ورو ، ورو
 دما کو خوا ته راع ، او دما کو اړخ ته ورسید . دومره ژدی شو چه اړخ به
 ژدی ژدی دما کو به دپوا له لگندی او دما کو خخه ورو ، ورو تیریده . پل او زد
 و جو دی لکه سپس سوچه رر داسی و . د اړخو چنیا لیک بی بیایی به اړخو کنی
 به ی و ی .

راهه سپی مری له لاسه و غورخواه از پنه بی ور باندي کیسو ده . شلگی بی
 به لاسو له سره جکه که او به قول قوت بی د ک به اړخ دپو ترشاو ما به .
 د کد اړخ به دیارم دپه هو مره حگی وی . راهه سپی د شلگی دسر اوسپه
 ولیده چه به کد سوته . بخپل قول رور بی به شلگی تکیه و که او بر بی هم
 به کد کنی به ایس . لخن بی بو هم شلگی ته تکیه که .

کب را ژو بدی شو او بخپل قول او زد او بره وجود بی نه او بو پاس حیز که .
 دومره جگ بی خیر که چه له ما کو او راهه سپی دوا و به جگ شو . بیا
 بو به داسی ش بهار بیرته او توت و لوید چه او به بی ان به ما کو کنی دزا ره سپی
 به قول وجود و پاشلی .

به زاره سپی ضعف حالت را غلی و او سترگو بی هم بنه لید به کا و ه ،

قول زور کش که چه راژدی کهی . کب‌خه را ژدی شو، خوبایی مخ واپاره
اوله دوره بی شروع کهه .

زاده سری: ویل ورحومی سبورازه احرمی و سبورازه ،
بیایی به وجود ضمه راغی حوبه قول طاق‌ئی به مزی رورا چولی و فکری و که
وخومی سبوراهه گوبندی به دی واری لاندی باسم لاسویو را کازی پیو خابو به
تیسک کهی رمادپاره خابو به تگه و سابی ، سره لخال تگه سانه تا خو هی‌خکله
ما سره بالخوانی بده کهی دابلانه بی راو لم

حوجه دابلایی د کب‌هرا گر خیدو چهل قول دور به مری و اچاوه کب یا مخ
تری واپاره اوله دوره بی شروع کهه

ویی ویل نه کب، احر حو به مرگ ته ایشی زمامرگ ته دی هم ملا تپله ده .
فکری و که به دی صورت به ددی لویی به هیخشی حورشی . حوله بی دهره و چهره
او عبریدی شو، حواو بوته هم ور کوریدی شوچه حوله لنده کهی

فکری و که باید داواری ژدی رارلم . خدای زده چه دورو درو طافت بی وارم .

خاصه بی ویل «رپه سربه ته‌دیر طاق لری . ته‌دقیامته بوری طافت لری ،
به‌ملی دوری کسی بی کب . ردی لاندی ایستلی و، خویرته بی لخال سم کهاو
کرار کراری بده دوره پیل کهه

فکری و که که به لکه چه ماوژی حو حق لری ورره ترنایی به درست عمر کی
بنا یسینه کلای او غتشی بدی لیدلی ، سور لحه مری که حدای که به می
چرت حراب وی چه خوک خوک مه کوی فکری و که زده سربه
لکه چه سردی خرخی . ابلتی وایی . ماغزه تگه سانه اودمیره به شان بی زغه .
یاد کب به شان . به‌داسی عیچه بی به دهره سختی او رپده .

وئی ویل نه سره تگه شه . تگه شه . .

دوی دوری دوری هم تیری شو

فکری و که زه نه بو هیبزم . دوه لخلی ژدی و چه ان به ما کو کسی ننوخی .

او موسمی بادونه لنگه پزی . نور مزی نه اوس پرېز دم وروسته چه کاله ته ورسېږم
زه او هلك به يی پاك كړو .

وینی ویل : د كبه نور اڅه . ، خو كې رانغی او هماغسی دخپودپاسه پروت و .
نوزاره سړی ما كوور ووست .

كوم وخت چه ما كوور سره څنگ په څنگ شواو د كې سرلیندې ته رارشو
زاده سړی یی په دومره اړدوالی هیڅ ناوړ رانغی . د ښكې پړی یی له ما كو پرانیست
د كې له غوږ ویی تیر كړ او سړی دېرې په بل سرو تاره اړدلیدی پوری یی غوټه كړ .
بیایي پړی پرې كړ او دلکی خوا ته ولاړ . كې اوس دخپل پخوانی چنهار ښكه
سپین اوښتی و ، خو پټی یی لاهم اسمانی ښكه وی هره لیکه دسیا دم تر لویښي
پله وه او سترگی یی داسی لیری او اسرار ا میره ښكارېدی لكه چه دوه معدس
سړی سترگی د تفكر او مراقبې ته حال كشی ښكاري

وینی ویل : دوزلو یواځیمي چل یی همداو چه ماو كړ .

له اوبو څكلمو وروسته تر پخوانیو شواو پوه شو چه اوس پوه پایی كېږی .

ماغزه یی هم ښه و

فكری و كې داسی ښكاري چه تریو نیم درو موهم دروندوی . ښه كه له درو رځو
دوه رځی غوښی وی او هر پاو په دیرش بیسی خرڅشی ویی و بل « دې دپاره می
قلم او كاعد په كاردی . ماعره می دومره كار نه كوی خوفكر كوی چه ستر پېما كونه
بن په ما و یاږی ما په عمر کسی دهنو کی حمید نه دی لیدلی خولاسو نه اوږدې می
په رښتیا خوږ یر یی . فكری و كړ دهنو کی په حوند نه پوهیږم چه څنگه به وی .
څوك څه پوهیږی مو تر ټول نه یی اړو حونه نه وړاندی پوهیږو د كې سر ،
ملاو لكی یی په ما كو پوری و ټول دومره سترو لكه چه سړی دما كو پوری بل
دېر ستر ما كو و ټی دېرې پله ترانگه یی پری كړه اور كې له حولی یی چاپېره كړه
د كې خو له چه تر لسی وی ما كړه اسانه لار كوی . ښایي دباد وان ډاسكه
لكه كړه اویونسی بادوان یی وړ پورې وتاړه او ورسره یی ما كړه ننگ پیل و كړ .

خوبه همدی حالت کنبی بی د شلگی مزی صاف کړ او پری یی شو د چه د کب د تنگ سره کرار کرار و غریزی .

کوم وخت چه بی ستر گو لید و کړ نوبی کتل چه کب به شا به او سو پروت دی او سپنه خپه بی باس ده . د شلگی چا شک بی به اړخ کبی نیغ ولاړ و او دمنید او به د کب به وینو رسکی کیدی . او مری داو بی به شو او نو کنبی تو ری ښکاریدې . وروسته نو لکه د آسمان وریخی خورې شوې . پخپله کب د سپنو زرو به رنگ بی حر کړه د سپند د خپو به سر روان و .

راپه سپی به هغو مړه لید چه ورته پاتی و د کب حواته کتل بیایی د شلگی مزی له لمدې نو کړ او سربې به دواړو لاسو کیود .
« خدایه ارمه ما ماعره وینې کړه ره یو سترې ستومانه بوایم ، خو کبی وراژه .
اوس می دود کار سخته برحه پیل کیږی .

فکری و کړ او س و باید پری ورته تیار کړم چه دما کو خنک ته بی راولم .
که هملک را سره وای او دواړو ما کوته خپوړلی وای بیا هم به ما کو کسی به حمایتیده .
هرسی باید ورته له اوله بیا کړم بیایی را کابزم او ما کو پوری بی و تهم . بیانه دودادوان پانگه لکه کړم او بادوان و پوری و تهم او کرار کرار ساحل ته روان شم
کبی دما کو حواته کس کړ چه پری بی د غوړوله سوړیو تیر کړی اوله خولی بی و باسی او بیایی دما کو پوری ونهی .

فکری و کړ غواړم چه یو وار بی به ما په س و کورم اولاس وړ باندی تیر کړم .
کوم وخت می چه دویمه پلا به شلگی روړ و اچاوه گوتمان کوم چه دده دره عبومی او ریده . اوس بی را و له او سو ت پوب بی و تپه بیایی لکړ هم غو ته کړه او سراو لکړ دواړه به ما کو پوری کلک وپړه .

خاته بی وویل « د دسپه پیل و کړه . یو غوړپاونه بی و خکلمې . اوس بی چه جگړه ختمه شوی وه د کاردرسه برحه پیل کیده .

اسمان ته بی و کتل او بیایی کب به سترگې واپوړلې فکری و کړ لا غرمه ده

کب ما بیایی که می کب دما کو شانه تهرلی وی، خو هیخ خبر نه وه . که به
ما کو کبشی پروت وای بیا هم هیخ خبر نه وه خود راهه شنک به شنک روان وو
او زاره سهی فیکر کهاره خیر دی که دی خوشاییزی دی دپ ما بیایی .
زه تش به غولولو کبشی ترده تکره یم او ده غریب گوتی مانه دزیان
رسواو هیخ نیت نه لاره .

ما کو روان و . زاره سهی لاسونه دسیند به مالگینو او بو کبشی ننه ایستل
او زیاری ایست چه ما غره صاف و سانی . پاس بی به سرد تو زو وور بخو شای
او دسینو وور بخو کهری گهر خیدی او دی پوهیده چه موسمی باز به درسته
شپه چلم بزی . شیمه به شیمه بی کب ته کتل چه باوری بری راشی . دانو پوساعت
دشارک دحلمی له بیله بخو او .

دشارک حمله تصادفی شی نه و شارک داو دوا له دپرزور خای نه هغه
وخت د کب دانون بسی را وانی د چه د کب وینی به او بو کبشی خدری شوې وې .
به دپرزور داس دشنو او بوسرته را و خوت او بیایرته به او بو
ننوت او دو وینی له . بو به بی د کب دتلو لار بیا ویده او دها کو به
لور را شيله شو .

کله به بی د کب وی ورك که خوبیا به بی لارور براره کهه . به دپرزور دغرد
او چتکه بی لامبو وهله . داو داسی بو شارک و چه دپرزور چتک کب نه هم
چتک و دشارک وجود هر اندام گلالی و چپ دده له داو . شای امانی
رنگه وه او خپه بی دسینو زرو به رنگره بوسکی بی شوی او گلالی و .
به چتکه روان واز داری بی بو به بل کلمکی کهی وې . داو بو له
سره لېزیت و او دشا نو بی بی له دی چه و شور یزی دسیند توری او به
خیر ولسی . دد واهو تهرلو شوسه و دسینه بی آته تطاره غاچو به و و چه
قول دسینه حواته کهازه وو . دده غاچو به دسورو عادی شار کها بو
دغاچو به خیر نه و بلکه دبنیاد ماو په خیر دگو تو غوندي و چه دخششی دنیولو دپاره لکه

زړه سپی نیم په ما کوږیوت او د ما کومه به یی د جنوب لویډ یخ خواته کړه .

د جنوب لویډ یخ د موندلو د پاره یی قطب نمانه کار نه و او پخپله موسمی بادوان
او د بادوان راسکول سو . فکری و کړښه نه دا وی چه یو وړ چنگک
او یو نه و لږ و م چه د خوراک د پاره کوم کب په کنی گیر کړم
خو مزی یی پیداشو کپای ، نو کوم و خب چه ما کولار کوله ده په
لاس د سیند اوڅې و شکولې او خپل څنگ ته به ډرې یی و څښل . له او حی
وډې وډې خږېدې توبی شوې . راږه سپی یی د شهادت په گوته سرونه و سکونیل
او حولی ته یی وا چول او د بهستکی او لکمه سره یی ژدو بل . دا خزېدې ډیری
وډې وې حودی پوهیده چه به حوند یی کاره او څه قوت هم به کښی و . په
پوتل کسی د ورووارد څکلو د پاره او به پاتی وی وروسته د خږندو له حور لوبی
دیوه خوراک بیمایی برخه اوبه و څکلی ما کوښه لار کوله او راږه سپی به
چپو لار ورته ټاکله . کب یی لیده او د لاسو او اړزو له درده پوهیده چه ریده نه دی .
د کب د را ټکلو به یوه وخت کنی یی حال د و مره حراب و چه یو لځل یی
د ځانه سره وویل چه خوب نه گوری . بیایی چه کولید چه له او ورووت ایله یی
یقین شو چه کوم عجیب شی کړی از هیڅ یی به کب باور نه راته بیایی
نو سترگی له لیدو پاتی شوې خو اوس یی لکه بجوا داسی رو ښانه
لید کولی شو .

اوس پوهیده چه کب ور سره دی اولاسونه او ډرې یی ویده نه دی .
فکری و کپ لاسونه ژر بیرته رغیژی . ماتوک ماتوک کپ او د سیند مالگینی
او به به یی جوړې کړی . د بحر د اترویی او به د لاسو د پاره ترهرشی ښه دارودی . اوس می
یو اخیښه و طیفه داده چه خپل ماغزه صاف و ساتم . لاسو نو خپل کار
کړی او ما کو پخپله لار سم روان دی . د کب خوله تپلی او لکمه یی نینه
ولاړه ده او زه او کب دواړه لکه دوه ورو نه ساحل ته روان یو .
په ماغزو یی بیله گډوډی راغله او فکری و کپ زه کب ساحل ته بیایم که

بری کدار و کپ . به مغرلا سوچه و بی پکینی تکی تکی غوۃ شوی وی به قول قوب بی
تیره شلکی دشارک به سررا خوسی کپ . زاره سپی به چپ وار و اور نه لاره
حواراده او بوره مهارب له و رایه به کچی بشکار ید .

شارک به اړخ و اړشپ اوزاره سپی ولیده چه به سرکو کسی بی دروند نبی
به وی شارک به بل اړخ و رعینت زور سپی پوهیده چه مهدی خوده نه میل او بیایی
نولکه رغر دما کو به شاپه او نو کچی منیه واخیسته . لکه بی لکه مبرو که دې
حواها حواخو زیده او داری بی بو به بل لگیدی . به هغه لهای کبی
چه دده لکه تر پیده او به سپیی وی او دو جود دری برخی بی د او بو
دپاسه وی . شارک لبره شیبه همداسی علی د او بود پاسه پروت و او زاره سپی
ور به کل . بیا نو به کرار کرار چوب شو .

زاره سپی و وایل دوه نیمه بی نری بو و ده . « فکر بی و کپ زما
شلکی ادرسته رسی بی هم بو و ده . ادرس به بیا ک وینی تو یوی او
در سب اور شارکان به را خبر بیزی .

زاره بی به کیده چه د کب پلوت ته و گوری حکه چه نیمه گپی و . کوم
وخت چه شارک حمله کو له ده ته داسی بشکاره شوه . لکه چه به ده بی
غوۃ کپی وی .

فکری و کپ ده چه زما به کب حمله و کپه ماهم وواژه . داشارک دتولو عفو مور
نا واری ریجه ما بر اوسه لیدلی دی او خدای خو پوهی بزی چه ما به ژوندانه کچی
پیرلوی شارکان لیدلی دی .

فکری و کپ ماویل چه کب پیر کلالی دې اوروغ به رسبزی . کاشکی خوب
رای او کاشکی می دیش به وای نیولی او کرار یواخی به خیل کب کچی پروت وای
و رخیایی می کملی

و بی ویل : د خونیام دمانی دپاره نری هستشوی . بنیادم محو کیدای شی
خومغلر بیدی نشی .

فکری و کپ پیر خپه یم چه ولی می کب وواژه . او سی بی نو ناکاره وخته به

منگولوی داسی کبزی شی . هرغانی بی دزازه سهری دگوتی به اندازه اون دوا دوازه
خواوی بی لکه دزیری دباکی تیغ دومره تیری وی . داسی ماهی وچه سیند پتواو
کپانو زورورو هغه کبان بی خورل چه دومره به قوی اوجنک ووچه پتول سیند کبزی
به دبل دین لاس ورباندی نه برکیده .

اوس نود کب دوینی وژ مو پسی روان و اودشاپه اسمایی نهو بی د سیند
اوبه شیر وای .

کوم وخت چه شارک درانگک به حال کبزی ولید پوه شوچه داسی شارک دی
چه له هیش شی وهره به کوی اوهرشه چه بی زره غواهی کوی بی .
شلنگی بی تیار که اوپری بی په ما کو پورې کلک ونازه اودشارک رانگک بی خاره .
پری لید و لحکه چه پوه برخه بی ترې پری کپې اوک بی ور باندی تپلی و .
دزازه سهری ماعزه اوس صاف وادی خپله له ارادی ک و خو چند یسای اید بی
نه لاره . فکری و کپ کب دیر کلالی دی او حدارده چه سلامت ور سم پری چه شارک
کب ته ژدې شوزازه سهری کب تهو کتل .

فکری و کپ به وهلو خومی وهی خودی به هم ژوندی رانه خلاص شی شارکه
په مور پدې حالت شه .

شارک په زغرد په ک غوټه وکپه او زازه سهری بی برا نیسنلی دای اوعجیپی
سترگی ولیدې . چه شارک د ک د لکچر نه لیز ور بر خپلی دای خنی کپې دغانو
خرپایی زازه سهری واور بده . دشارک سرله او نو اوچت و اوشایی ارس راو تله
زازه سهری د ک د پوساوغه شی د پری کید و اوشکید و حر بهار اور بده . په همدی
وخت کبزی بی شلنگی دسره نیمایی برارد دوا دستر گود مینخ پدلیکی ورو مایه
په هغه لای بی د شلنگی گذار وکپ چه دستر گود مینخ لیکه دهغی پتی سره یو لای
کپه چه لای پوزی بی دس تر کو پری تملی وه رانه سهری ته دې لیکو بله معنی نه لای
یو لای دشارک ورجون اسمایی رنکه سراوغتی سترگی اود غوینی حر بهار اولو
دای وی چه ده به کپې و . دشارک ماعزه په همدی لای کبی وچه زازه سهری

چندبانی نه پوهیږم چه گناهه شی توانی اوغفیده هم ور بای بد لرم . سباى چه دابه
ما گناهه کړې وی چه کب می وواره که چه هم ما کب د دې دباره مې کړ چه لځان
ژوندی وساتم او دېر خلک ماړه کړم خو بیا به هم د کب په وړلو ما گناهه کړې وی .
که داسی وی پوهرشى گناهه دی فکر ور باندی نه کوه زړه سپ به اوس کار له کاوه
تیردی او داسی خلک هم شه چه دوی تد گناهه کولو د باره به سی ملې کیږی .
پرېږ ده چه دعوی به گناهه کړو کړی همداسی چه کب پیدا شوی ته هم کب نیوړسکی
پیدا شوی بی . سان پید روهم کب نیوړسکی واو د ستر د یما گو پلار هم کب
نیوړسکی و

خو در اړه سپی خوشبیده چه دحیل محیط به هرشی فکرو کړی اړیکه چه
به ور لځپا به ور سره وداو به یی راد واره له وی پر مکر کاوه او گناهه بی با فکر کښی
اړوله ر اړوله فکر بی کاوه . ما کددی د باره و نه واژد چه لځان زوړندی وساتى او حاکم
ماړه کړی بلکه ده پیا یی دښوداو د باره اودى د باره دی و واژد چه کب نیوړسکی بی .
زوړندی چه ودر باندی گران واو چه مړدی کړ بیا هم در باندې گران نو چه دومره
در باندی گران وی وړزل به بی گناهه وی او که خنځکه .
په جنگ غبر یی وړیل « زړه سپ به پر فکر مه کوه »

فکری و کړ خود مور بالی شارک به وزاو بدښه خوشاله شوی .
دی هم دتا په شان پازویدی کب زوړند کوی دی لکه دوزو شار کداو غوړندی
لځان د پوړلو پسى به دی تر دو لوسا یسمه اوصیل دی او د بار به پېژ بی .
وبی ویل « د لځان د ساسی د باره می مې کړ او په د زړه ښه وجه می مې کړ » .
فکر بی و کړ هرشی په وړول یا بل ډول لشی ور بی . کب نیول همداسی
چه ما ژوړندی ساتی همداسی می وژبی هم . فکر بی و کړ باید پر لځان و نه غور لوم .
دما کو د پړی ته بی تکیه و کړه اولاسی بی تیر کړ و نه تپا سکه غوښه بی له دغه لځابه
و شه کوله چه شارک خیرای وه . وی زړو یله او د غوښی ښه خود ته بی پام شو .
دنور د غوړ ښو غوړندې کلکه او شیره لرو . سکی وه خورنگک بی دنور و غوړ ښو په شان

راخی او شلگی قدری هم را سره بشه داور بالسی دیر ظالماندی. دوی او
هو بیار او ماهر هم دی حوزه تردده شارک هو بیاروم یابه تش دومره وه چه ما
ترددهنه و لاله لاله .

به جگه غبزی و ویل د زده سپیه فکر مه وهه ما کو سیخ د ساحل حواته
بیابه او هرچه چه در پهنه کاله بی .

فکر بی و کپ خوه جو ریم چه فکر و کهم به درستی نه یی کندی بو اخی
همدا یو کب لرم . یو کب او بود د سال لونه . به بو هیبزم چه کستر دیمه کوره
د شارک دوهلو به حال کسی لیدلی دای شومره به خوشاله شوی و . خالوی کار
خونه و هرچا کولی شو حوایا فکر کوی چه رما لاو . یو م لکه دیمه کوره دیمه کو
حله د زمره سوی کازه به حوشم بو میدای حله که چه هپشکله می بو ندی
درد نه دی کپی چپ له بوه واره چه به لاهو کپی می به بوه ز هرارونکی خریدی
پنه برا بره شوه او به پوندی بی و چیچلم . قوله به می ورسره دکاره ولویده او
داسی سوی بی کازه چه به می شور عملی .

وی ویل د زده سپیه داسی شی فکر و کپه چه دهنه نه شی . نه کوری
چه هره شیه کاله به ژدی کپری . شلوینت بو بیه هم پک شوی او اوس ما کو
به اسایه چیلوی .

ز ورسدی بیه بو هیده چه کوم وخت د جریان سره کپشی د خه بلا سره به بی
سرش خواس بی هیخ تیاری شو ورته کولی .
وی ویل د زلی تیاری ورته یولی بشم . چله چاره بادجی به شوکه و هم .
بودی چاره به جپی پوری و تله .

وی ویل . د اوس نولاهم دماغه پخوا نی ز ورسدی نیم حوی و سلی . تم .
د سیند نامه وزمه انگیده اوده کرار کرار ما کو پوری واهه . بو اخی بی
د کب مشکه نهی خوانه کمال اوز دیمی لبر چاره شو . فکری و کپ ناامیدی دیها کنو
کار دی اوزه وایم چه گناه به هم وی . فکری و کپ د گناه به باب فکر مه کوه به سیخ
کپنی دی بی له گناه هم دیر شیان شنه چه فکرور باندی د کپی اوبله دا چه زه

گـمـلـك و نـو چـه دوهـلو پـه وخت گـشـی بـی لاس و رانـدی و نه بنـو بـهـزی او دـشـار کـانـو
را تـكـب بـی خـاره او سـر بـی دـدوا و دـشـار کـانـو سـور و ر چـت او دـیـامـه غـونـدی تـیر سـر و نه
او دایـر خـوبـلـنی سـپـینی بـنی لـیدی شـوی دایـره کـر کـجـن شـار کـان و چـه هـم بـی و یـنه
بـشـكـله او هـم بـی كـب مـر کـاوه او چـه و زـی بـه و پـه چـپـو او دـما كـو بـه دـرو بـه بـی هـم خـو له
لـگـو له هـم دـغـه شـار کـان و و چـه دـسـیـنـد کـشـپ بـنی بـه بـی هـم و خـب غـر خـولـی چـه كـشـمـان بـه
دـسـیـنـد بـه سـر و یـده و و پـه تـپـرو دایـو بـه بـی بـنی تـری بـیا تـی كـپـی ا و هـم غـدی بـه
دایـو لـاندی و رـك شـول دایـو زـی پـه وخت كـشـی بـه بـی هـم غـو بـیا دـما و هـم حـامـم كـولی
چـه بـه او و كـشـی بـه بـی خـه شـی بـی لـامـو كـوله . پـه و غـو بـیا دـما و نه بـه بـی حـمـلـی كـولی
چـه نه بـه بـی كـوم خـار زـخـمی و او نه بـه بـی و یـنو كـكـرو .

و یـو بـل دـاخ حـرام و نور اخی ، حـرام و و .

دواړه راغلل خولکه پخوا بې څارګۍ داسې نېغ راغلل . یو څارګۍ په شا او اوښت او
دما كولا بڼې له نظره پټ شو دراپه سړی دما كولا ټكان په پام واوښه پدې څارګۍ
لگیا دی له كې كېری بیلوی ها بل څارګۍ به زېږو ستر ګوزاپه سړی ته و كـلـل
بیانو په خلاصو دایو په كـ و رسیخ شو او په هغه ځای بې دایو حـشـی كـړې چـه پـه جـوا
زخمی و . په تور بخون سراو شایې رنځه لیکه ښكارېده زاپه سړی دچپي دسـر چـاپـه
په هغه ځای و منډله چه د ملا تیر دماغ و نورې نېلې چاپه بې بیرته وایسته دـشـار ك
دېشو غونډۍ زېږو ستو ګو كسی بې بیا په ایستله څارګۍ كـب خـوشـی كـړ او لـاندی
وښو بید او دمر ګ بـه حال كـشـی بـی هـم هـم غـر بـښـه لـه ستونـی تـیر و له چـه بـه خـولـی كـشـی بـی و
ما كولا هم دها بل څارګۍ شو كی له لاسه اړزېده زاپه سړی دهار و ان یوه
پېڅكه له ما كولا خوشی كړه چه ما كولا بولوشی او سارګۍ بې له لاندې وولخی دـشـار ك
پایښوی په ما كولا تکیه و كړه او بې واهه .

چاپه بې په غوښې رابره شوه . دـشـار ك پوستكې پرې وایله بـی دچپي شو كې په
كشې نه ایسته . دكـنـار دظـرب په اثر دراپه سړی لاس او اوښی و دریدي څارګۍ په
تـمـدې سـر له او وراوایست او كوم وخب چه بې در وړل او وراوچت شو راپه سړی

سور نه . رینی اوپلی بی نه ارلی او دی بو هیید ه چه به بارار کبئی به به پیر جگه
بیه خر شه سی . حواس بی میخ چاره بلر له چه دکوی له او وورک کپی
ار بو هیید ه چه پیر خراب و خب به میخ کبئی دی .

دسیند و بزمه به یوه کرار وه اور شمال محه لبره وره هم ختیخ خوانه شوی وه
اوز د سپی له دهی بو هیید ه چه شمال به د و مره ور وه در پیری و د اند پی
و کنل خو دسیند به میخ دل هیخ ما کو یادوان به لیدل کیده او به بی دکومی به بی
سننپی اولوگی لیدل یو اخی اوتوکی کبان و وچه دما کو چار چا بیر اولل
اود بحری ور و بو زپی ته اسکی وی دسیند به میخ نور هیخ نه لیدل کیده .
او حتی به در سب اسمان کبئی یو مارعه هم نه و .

دوه ساعه بی لار و هلی وه او دما کود پی ته بی تکیه کپی وه او کله کله به بی
دما رایس یوه توفه عو به ور د وبله . ربار بی افس چه دمه و کپی اولخان تکپه
وسانی به همدی وحت کبئی بی ددو وشار کا بو شحه و و لید .

به جگ غیری و و یل ه اح . داح دپارد بر جمه سمه او بنانی چه س و و پیری
چه سپی بی هعه وحت بی اردای له ستوی با سی چه میخ بی به لاس و و وخی
اوله ها بلپی خوابی و وخی او به لرگی و وخی .

به جگک عیز بی و و یل ه ای حرام و و . . . اوس ی ددویم شارک دشان بی هم و لیدی
چه داو ه پی پسی روان و و . ددر پی اذ خیبری بهی له ور بحون رنکه بی یوه شو
چه دار هغو شارکا بو شحه دی چه ور و و به بی لکه د یامه دخی کی عو د پی دی .
به وی بی بی سر سپز و و شوی و او و پیر به زغر د بی لاس و و هله .
دلو و بی به به بی کبئی به بی کله کله لار غلطه کله به
هجو سره له دهی فولی وار خطای به بیاهم هره شیه کب ته زدی کیدل . زله
سپی دبادوان به جگه به ما کو پوری و به له او هعه چه بی راجگه کپه چه چاره بی
به سر پری ته لی وه چه بی و و و جگه کپه ه خکچه لاس بی سدی کا وه . بیای
ولا و خپ پی پرایستلی او وی ته لی چه لپی پستی شی . بیای بی نودچی لاستی به دوا و لاس و

داسکې يې د څرنگ لاسې پرې ووله او دواړه لاسونه يې په اوږو کېښ غوټه کړل .
 ما کړو د سا حل خزان ته روان و . و يې وېل : « خداي پوهېږي چه آخري
 ښارک غومره پوره . خوښه دې ما کړو اوس سپک شو . »

نه بې غوښتل چه د کب په زخمې نس فکرو کېي . پوهېده چه د ما کړو هر
 ټکيان د غوښي يوه تړا ښکته وه چه ښارک له کډه بېلو له . په دې هم پوهېده چه
 کب اړس تو او ښار کانو ته لکه غمو مي سرک داسي په نښو .

فکري وکړ . داسي کب وچه يوسپړي يې درس ژمي ساتلي شو . په دې فکر
 مه کړه زړه سپه يواځي ده وکړه او زيار وباسه چه لاسونه د پاتې برخي د ساتلو
 دپاره اما ده وساتي . زما د لاس دوينو يوي اوس دغه يوي په مخ کېښي چه کب
 په سيند کېښي چه پر کړي دې هيڅ نه دي . داسي لځي مي ژوند مې دې چه پر
 مهم دي . وينه لښه ده چه روانه ده . کب لاس به لاشخيد و ته پري نېژدي .

فکري وکړ : اوس به څه شي فکر کولې شم . هيڅ شي . په هڅ شي بايد فکر
 ونه کړم او د ورو راتگ ته وگورم . فکري وکړ که ښکاري رښتيا خوب وايي .
 خو څوک څه خبره که سلامت سا حل ته رايي وايي بيا ښارک چه راغي يواځي و
 اوږده هم د نامه غونډي وروبو و .

د خنځير په شان مخامخ راغي که خنځير دومره لويه خوله لرلای چه د سپري سر
 په کېښي لځاييدای . زړه سپري ښارک پرېښود چه کب ووهي او بياني دچې دسرچاره
 به ماغزو ورو منډ له . څر ښارک شاته ټکيان ووهو او په اړخ واوښت او ورسره
 دچې تيغ هم مات شو .

راړه سپري ما کړو چاو لونه ځان برار کړ .

ښارک ته يې هم ونه کړ چه ورو ، ورو به او کښي رښکيده او سپري لوي ويا
 ورو کي شو او بيا د اوږو لاسي يواځلا څر کي ښکاري بده . د زړه سپري دا
 ښکاره پوره خوښه وه خو اوس يې ورته هيڅ ونه کړل .

ويي ويل : اوس نودوم چچي او داسکې او بولند کي کوټک رانه بياتي دي ، فکري

برابر دسره مينځ چاره ور ننه ايسله . دچرې تيغ يې واست او بيا يې بيد و په هاغه لومړنۍ نځاي ننوت شاك لاهم به راره خوله په كب پورې نښتې و بيا يې چاره به كېږي سترگې وروڼه له ،خودې هاغسې د كب پورې نښتې و .

زاده سړى وويل : «نمه كېږي» دا چاره به ماغزو ورومنه له بيا يې چپې بل سر دشارك ددلو تر مينځ ومانده چه خوله سره بيرته كړې چه شاك كب خوشي كړ زاده سړى وويل : « ورځه حرامونه يو ميل ژور بخه ولاړشه خپل ملگري وگوره بانه دى ملگري نه دى مور به دې وي »

دچرې تيغ يې لك كړ او چپه يې په غولۍ كېښوده بادوان پخكه ونيوله او ماكو يې په خپلې لارې سم كړ .

په مك كې غېږې وويل : « لكه چه دښې غوښې څلرمه برخه يې ترې يو وړه . كاكسكى خوب واى از كب مى هيڅ نه واى ليدلى كېه خپل كار ته د پير خپه يم . هرڅه رانه دران شو . »

غلى شو او نور يې به غوښتل چه د كب حوايه سترگې واړوي . په كب كې ښه وينه نه وه پاتې او دهندا رې دشاغو بدې سپن خليفه پتې لاهم ښكارېدې . وې وېل : «كېه ماته پكاره وه چه دو مړه له ساحله لرې راوتلى واى . نه دتا شوه او نه رما . كهه پير پيمانېم . » خاتنه يې وويل : اوس دچپې سروگوره چه مزى پرې شوى نه دى . بيا و خپل لاسونه ورته تبار كړه لكه چه نور لا راتلونكى دى .

كوم وخت چه يې دچمې سروكوت او چاره يې وليدله چه كله وه .

وې وېل : «كاكسكى دچرې دپاره بيا ولرلى . بلموى بايد دخانه سره راوړى واى » فكر يې وكړ چه دپريشان دى بايد راوړى واى خو رادې نه وړل اوس بوددي وخت نددى چه دمنغو شيانو به برخه كې فكر وكړى چه درسره شته . په دغو شيانو فكر وكړه چه درسره شته دى .

په جگ غېږې وويل : «ښه نصيحه ونه رانه كوي . ستاله پير و نصيحه وموه يم . »

د تېښتی په حال کسی و چه کو تګ بی به سر را بر شو .

وبی ویل : « راحه حرا مو نیه بیا حمله و کړه . »

شارک په ونډۍ بیا حمله و کړه ابرار په سړی بهمه وخښ کښی ووايه چه داړې بی سره وروستی د ازار بی به زور ووايه او کو تګ بی له ډېره جگړه پری را پرې اېسره .
دومره بی کلمک ووايه چه د شارک د رده پو کی کلکوالی بی به لاس کی حس کړ اول واری بی په داسی حال کښی ووايه چه شارک غوښه شکولی وه . ددی وار سره له کبه کوز او پوته وښوید .

راړه سړی بی شار کاوه چه بیا به راشی خوهیڅ پورا سېکاره شو . وروسته بی یو دا د بو به سر ولید چه په خای کښی چور لیده . د هارل د شا به کی بی و به لیدی .

فکر بی وکړ : د خانه می دومره ننه به وه چه به کړو تګ به بی وړلی شم .
په خوا ننه کښی می دا کمار کولی شو . اوس می هم دواړه سخت رول کړی او دهیڅ یو به حال ښه نه دی . یاره که می کولک به دواړو لاسونولی شوای ، به دی راړه خان به می هم هالو مې بی شارک وژلی شو .
نه بی غوښتل چه د کب خوانه وگوری . پوهېده چه نیما بی هیله شوی دی .
دی د شارکانو سره په جگړه پوخت و چه لمر پر بوتی و .

وبی ویل : « زړه تیاره شی ، د هوا رنیا به وگورم . که ډېر دختیځ خواته یم ،
نودنور و ساحل ورته به وگورم . »

فکر بی وکړ : اوس به دومره لیری نه یم . حدای دی وکړی ، چه شوک راته پریشان نه وی . اور شوک خونه ، خو هلمک به راته خپه وی ، خوره باور لرم ، چه دی به ما ډاډه دی . د ساحل ډیر سپین زیری به هم پریشان نه وی .
ډېر خلک به راته خپه وی . په یوه مهربان ښار کښی او سېزم .

اوس د زیاتی د کب سره نشو غږیدی ځکه چه کب له کاره وتلی و . بیای فکر کښی وه وگرځیدل و بی ویل : « نیمه کبه ا پخوانی کبه ا زه پشیمان یم

و کپ شارکانو اخرمانی را کپه ، زه یوو داسپی بم او شارک به گوتک نشم دژلی
خوتر خودچه داد واره چپی او داسگه اوله کونک راسره شته کدار به تری اخلم ،
لاسونه بی به او بو کچی غویه کپل . لور ما سپین کید ونکی وادزله سپی
چپا اسهان او سینده بل هیش شی نه لیدل . شمال تر بخوا پیرو او ده تبه ار له
چ زره ساحل و کوری .

وبی ویل : ه زره سربه سته بی هله گود دی سته بی دی . ولی خان غو اوی ،
ترلر پر یوانو پوری شار کما نوونه واهه .

دروسته نوزله سپی تور بخو نی نی ولیدی چه دسیند به سربه هفی لاری
ر ا ر وانی وی چه کب به او بو کچی جوړ واه . اوس بی حی دیو نی لئون
هم نه کاوه او خجک به خجک نیخ دما کو به لور روان وو .

داسگه بی ودروله اودما کو به نازوان بیخک بی ور پوری وتله او دکو تک
بسی کوز شو . کونک دیوی چپی لاستی وچه دوه بی لوبشتی له چپی اره شوی و .
لاستی بی وورو ، نوی بواخی به بوه لاس نیولی شو . به بنی لاس بی ککک و نیو
او دشار کانود راسک خار بی کماره .

فکری و کپ نایدو پر بیردم چه کس ودهی او بیانی بهور یوز یاز سربه کو بی ووه-م .
دواړو شارکانو به زغرده حمله و کپه او چه بوه شارک به واری حولی خپلی
دامی د کب به ارح خنچی کپی زاده سپی کوک جگک کپ او دشارک به بان سربو راپری
ایست . دشارک دهد و کو کلهکوالی بی به لاس کنی حس کپ بل واری کب
بهور یوز وواهه او در سره شارک له کله ووزد بنوید

هامل شارک لنگیار کله به بی دای حنی کپی او کله به بی وایسنی او اوس بی باغوتی ته
خو له خلاصه کپه . راپه سپی د کب دغو شی سپینی کپی لیدی چه دشارک
دزامو له گوته تویدی . به ممدی وخب کسی بی وواهه او وازه حوله بی وور باندی
وتله . کونک بی دسر دپاسه یا وخر حاوه او به سربو وارور کپ . شارک ورته
پ کتل . او دغو بی بله کپه بی بله کپه . بیانی کونک ناو کپ او بی واهه . شارک

مکری و کپ : به تاله نیکمرغی سره هغه وخت خدای پامانی و کپ ه چه له ساحله دومره لیری را غلی .

به جنگ غیزی وویل : د کم عقلی مه کړه اڅان و ښ سانه او خپل ما کو چلوه ! لا به هم نیکمرغی در سره وی ،

ویی ویل : د که چیرته یی څوک خرڅوی ، څه طالع به په بیه واخللم .
له ځانه یی پوښتنه وکړه . به څه شی ه یی واخللم ؟ . په خپل له لاسه تللی شلگی او مانې چېرې او دوه بیکاره لاسونه یی اخللم .

ویی ویل : هراوانه یی خام څلو و را بیا ورځی دی به سیمد کسی ورپسی تیرې کړې او ژدې دې اخیستی هم و ،

مکری و کپ بایدنا کاره فکر و نه و نه کړم . نیکمرغی به رار واره و نه تهرځی او څوک یی به پټنی خو به هرې بهې چه وی رڼه می کیژی چه لبر می ترې اخیستی رای او هره بیه چه یی عوسنه ورکړې می وای . کاشکی می د سا حل در یا شعلی لیدلی رڼه ته می چیر شیان کیژی خو اوس سمد سې همدا د سا حل رنعا و اړم .

کو شش یی کا و ه څه اڅان تکړه وسای او ما کو وچاوی دلا سوله سوی پوهیده چه مه به دی .

داسی بیکاریده چه دشپې لس بجی وې چه ده دڅار رنواو لیده . اول یی دآ سمان به اوس کښی یوه بده رها په سرگرو و اید . لکه د سوز هیر ریا چه له خپلو پخوا خوره شی . بیا دود سیند د و او به د مخ چه اوس رسمال سره گرو ځی کو ځی و رنوا لیدل کیده . ما کو یی در و او او میخی ته برار کړ او پوهیده چه زر به به جریان ورگډه شی .

مکری یی و کپ اوس نو بیرته شوه ښایي چه دیا حمله و کړی ، خو یو یی و سلمې سړی هغه هم په تورې بیارې کښی شه شی کو لی شی .

اڅان یی بڼ بڼغ و او دلا سوا وچ دوزحمی او ربل شو و ځایو یی دشپې دینځی سره

چه دلی دومره لری را وونم . به لوی لاس می دوازه تمام کهرل ، خو کبه مونیز دیر شار کان وو ژل ماو تا دیر نور مو له کاره وایسل زبه کبه راپه ژوند کینی خو مره شار کان وژلی دی ؟ داتیر ه بینونه دی ، خود ساعت تیری- دپاره نه دی .

اوس بی بیارده کیده چه به کب فکرو کهری او به دی فکر و کهری چه که دی داو و ژوی وی به شارک به بی خه کهری وه فکر بی کاوه کاشکی می دشارک دشاتر ی نفی بری کهری رای ، چه یامی له هغو شارک وژلی وای . که داتیر ی بی راسره وای اود چپې پورې می تپ لې وای عجب ه و سلمه و ورنه جنوره وه بیا به ما او کب دوازه و دشارک سره جنگه کوله . که نن شپه در باندی راشی شنکه به کهری ؟ خاشی دې دلاره پوره دی ؟

و بی ویل : جنگه به ور سره و کهرم . ترهغی به بی ور سره وهم چه مېشم . خراوس به پورې بیارې کینی چه هیخ رپاه وه او یواخی شمال و چه لنگیده او نادوان به شیو شیو . ما کو را شکله زاده سهی لجان سره فکر کاوه ، چه رنجتیا به مېزی . لاسونه بی سره و دویل او خپری بی بو به بل و لنگولې . بی حسه به وی . دلاس دگولو به خوژد او کینی بی دژوند اثر لیدی شو ، لکه چه سوی بی کاوه . دپې بی دما کو به دپولنگیدی شانه بی نکیه و کهره او پوه شو ، چه مېنه دی . او ژوبی ورته ویل چه ژوندی بی .

خومره پورې و غلې می و کهری ، چه که کب می ویو ، درودونه او دوعاوی به وایم ، خواوس دیر سهی یم ، ویلی بی شم راحه چه جوال به او ژو و اچو- سازه دی .

پروت و او هماغسی به ملاستی بی ، ما کو د ساحل حواته برابر سازه و د آسمان لمن بی د ساحل درنا پسی خشارانه .

فکری و کهر : نیم کب لرم . دومره نیکه رغی خو به لرم ، چه نیم ک- و پوم خه نه مخاطلح خو به لرم .

اوس نو پوهیده چه مائی بی وځه وه . د ډانگي لاستی ماموند او بیرته بی
به ماکو پورې وتاړه ، پوه شو چه له دی مات لاستی نه هم دما کو به چلواو کښی
کاراخیستی شی . جوالی بی به اوزو ووغړاوه او ما کو بی بیرته ساحل خواته رابړگه .
اوس بی ما کو به آسانه چلاوه او هیڅ ډول فکر او احساس ورته پاتی
نه و . اوس له هر شی خلاص و او د یواځی بی بندر ته در سید و د ډباره په مهارت
ماکو چلاوه . وروسته نورو شارکانو هم په کت حملی وکړې ، خو داسی لکه
چه مارغان بی دڅخو شو پسې کوی .

د د هېڅ مخ وروانه را وه او چپ دما کو له چاواوسی هیڅ شی ته پام نه و ،
تش دومره بی پام و چه ما کو اوس بیخی سپک و او پالانه چلیده .
فکر بی و کړ ما کو لکه په دی او چپ له ډانگي نور بیخی روغ دی ، ډانگه به
بیا به ورته جوړه کړم .

پوهیده چه اوس به جربان کښی دی د بندر رنیا بی لیدای شو وه . به دی هم
پوهیده چه به کوم نحای کښی دی او ساحل ته رسیدل اسان کار و .
فکر بی وکړ : ناز مو نرملنگری دی . بیا بی فکر وکړ ، په سمندر کښی هم
رمونزملنگری شه . دښمنان مو هم شه . فکر بی وکړ : کت می شه ملنگری دی .
اوس می کپ به کاردی بس کپ به عجبه خو بد کوی . چه یو واری
سپری مایی و حوری بیا هر څه اسان شی زه نه پوهېدم چه مانی به دومره اسانه دی .
پوهیږی چه خهشی ما بی در کړه ؟

وبی ویل : « هیڅ شی . ډر لری راو و تم »

کوم وحب چه به بندر نورت دچو ترې رنیا ته بی پام شو چه بله نه وه .
پوه شو چه ټول ویده دی . شه پنځه وه او دسیندوژ مه په فوت چلیده . په
بندر کښی جو په جو بیاوه . راپه سپرې ماکو نوی لوبې ښکاری نه ردی ودراره .
هیڅک به وچه مرسته ورسره وکړی نوی ماکو پخپله شو مره چه بی
الاسه کیده وچی ته نژدې کړ . بیاوتری کوز شو او ما کو بی په ښکاری پورې

سوی کاوہ . فکری کاوہ : کاشکی بیا جنگ نہ اړ شوم .

د یرمې زړه کیژی چهل وار به جنگ وانه وړم .

خویمه شپه بیا جنگ نه اړ شو او دا وار بوهیده چه بیکنې جنگ دی .

په کاو کلو رابلل اوده یواخی هغه او زده ایکه په او بو کښی لیدله چه :

د دوی د شا پو جوړوله . په لمبې کوټک یی په سر و وا هه او دشار کانوند اړو

حبې بهار به یی او رنده کله به د ما کولا ندی نو تل ما کوه ورسره ولې زېد .

په ډېره چا بکې یی کوټک واهه . شارک یی نه لید او تش دغوړو په لار شو دنی یی

وار و نه کول . فکری شو چه کوټک مخه شی ور نه کش کې او بله شپه یی کوټک

ترې وږی و .

او زده پا ټکه یی له ما کو وشکوله او په دواړو لایو جگوله او کوزه یی

را برې ایستله . حوشار کان اوس قول پاس خلی و او بو دل پسی یی شو قې

کولې اړله کله یی عوښه خپل له .

په آخر کښی یو شارک د کب د سر حوانه راعی او زوړ سپی وه شو چه به ورخی

کښی شه نه دی پایې د پا ټکه یی له سره تار کړه اړ د شارک په سر یی

را خطا کړه ، بیای له سرد او کړه . د پا ټکی د مانیدو خبر بهار یی واورید .

چه به سمه پیمایی مانده شوه . د پا ټکی لاسی یی به تیر د شارک په سر و مانده .

دمان شوی شو کی نیری ایسکی یی ولیدی ، چه د شارک په سر ننو ملی . بیا یی

وايسته او بیای په سر وړ و منده له . شارک کب خوشی کې او به اړخ واورید .

دا د کالی آخری شارک و . نور په کب کسی د خوړلو شی نه وه پای .

زړه سپی به ډېره سختی سا ایستله او حولی یی عجیب شانه خو ند کاوه .

لکه د مسو غو ندی ترو شي او به وی . زوړ سپی و ویرید خو لږه شپه وروسته یی .

د خولې خوند بیرته ښه شو .

په سنید کښی یی لارې تو کړی او ویی ویل : « حرا دونه واخلمی ، دا خوړی ،

او بیا ورخی ، ملگرو ته لافې وھی ، چه موږ ښیا دم وژلی دی . »

کوز سو . په یوه مزی یی د کتنه ابداره کړه .

هلمک دوی ولیدل، خو ور کور شو لځکه چه تر نور ولا د وخته دلته راغلی و

او ما کوی یی په یوه کب بو و سکي سپارلی و

یوه له ساحله هلمک پسی چینه و کړه . «خه حال لری ،»

هلمک غبر و کړ . «و ید د دی حوک دی به ور لځی .»

خلکو یی ژر الیدله حوده پر وانه کوله .

هغه ک نیو و سکي چه د کتنه ابداره کولو له ملک پسی غبر کړه .

«له لځه به تر بوزې پورې اتلس فوټه دی .»

هلمک وویل «درسته ده .»

هلمک بازار به ولاړ اوله دو کانداره یی یوه قطره کامی وعو بسته .

د بی ویل «سه سره کامی را کړه چه پری شودی او پوره ولری .» دو کاندار

د ویل «نور .»

«هیڅ بیا به و کورم چه نور خه غواړی .»

دو کاندار وویل «هڅیه ک دی . داسی کب می هیچیرې نه دی

لیدلی . هغه دوه کسان چه تا پرون را وړل هغه هم ښه کبان وو ، دهلمک شوبدی مری .

مری شوې او ویی ویل . «نلادی زما په ک شی .» دو کاندار وویل «خه خضاک دې

په کبار سدی ؟»

هلمک وویل . «نه خلکو نه وایه ساسیا کوله خو نه پاته شوي . ره بیارالم .»

دو کاندار وویل «دور ته وایه چه دی در ته خپو .» هلمک وویل «تسکر .»

هلمک د زاره کامی سره قطره د زاره سپی کوډی ته یو پوره او تر هغی یی خشک ته

کمپناست چه وینې شو . بچار دې هم بو واری په لځای کښی داسی ښور بدللی ر لځه چه

وینې شوی وی حویر ته په درانه خوب بریوتی و . هلمک له کوډی و ووت چه

د کامی د تودولو د باره له چاڅه ار گي پور کړی . احرز وړ سپی وینې شو

هلمک لېزه کانی به کبلاس کښی تویه کړه او ویی ویل . «مه باخېزه هه داوڅښه .»

و تابه . د بادوان قوټه یی له لکېې تاو کپه او په اوږو یی کپه . په همدی وخت کښی یی دلخان ستومانځ ته پام شو . یوه شیمه په لځای ودرید او بیرته یی او بوتو ته و کتل . د کوڅو په رڼا کی یی د کب پلمه لکېه ولیده چه دما کب شاته نیغه رلاړه وه . د ملا دتیرلیکه او غوښتاری سړی ولید او د کب د هلو کو تشه پنجره یی په سترگوو لگیده .

په پورته کیدو یی پیل وکړ او چه سمی ته راوړ حوت ولوید . شنه شیمه یی بادوان په اوږدو او دی پروت وپاڅیدو ته یی هڅه وکړه ، خوښه شو . هماغسې بادوان په اوږو ناست و او محامح لاری ته یی کتل . دسړک په ها پله غاړه یو ه پیشو روانه وه او زاړه سړی ورته کتل .

بیایي نو تش سړک ته کتل .

په اخر کښی یی بادوان په مخکه کېښو داو ودرید . بادوان یی حنک کړ او بیرته یی په اوږو کیښود او په سړک روان شو . ترڅو چه خپلی کوډی ترسیده پنځه واری دمی ته مجبور شو .

کوډی ته په رسیدو یی بادوان دواله ته تگپه کړ . په تیاری کی یی داو ووتل بیاموند او یو غوټ یی تری وکړ . بیانو په کب پروت پسن یی په اوږو او بیایي په چپو اولم لگیدو کش کپه او پمخی دورځپا نیود پاته خوب یووړ .

دی لاریده وچه هلك سهار دوره له خولی دننه و کتل . دومره زور وړ باد لگیده چه په دی ورځ ما کو سگان سیمد ته نه وتل . هلك تر ماو حبه ویده و او بیا یو لکه هر ساد زاړه سړی کوډی ته راغلی و .

هلك ولیده چه په راهه سړی کښی ساه وه . دراهه سړی لاسونه یی ولیدل او ږدې وچه په چیغو سرشی . خو په کراری دباندي دووت چه زاړه سړی ته تو د جای راوړی او په درسته لاری ژړل .

په ساحل کښی ډبرک بیو ویکي دراهه سړی دما کو گر چا بیر ولاړ و او دما کو پورې تړلی شی ته یی کتل . یوه سړی خپلې پاڅې بدو وهلې او اوو ته

«هرخه چه وایی وایی دې . دوه کمان می برون و نیول خو نور ستا سره کمان
نیسم لځکه چه ډیر شیان باید لا زده کړم .»

ز اړه سپی وویل « داواری به یوه ښه بیزه جوړه کړو او تل یی به ما کو کسی
د لځاڼه سره وساتو . تیغ خوبی در اړه موقرله و مر خڅه جوړولی شو . قهار ته به یی
ور کړ و چه ښه یی تیره کړی . باید ښه تیره وی ارمات شی زما چاره ماته شوه .»
هک و ویل « بله چاره به درته و احلم فنر به هم قهار ته یو سم دا سیلی
به شو ورځی وی ؟»

«د دری ورځی . یا به تر درو ریا تی .»
هک و ویل « دوه به د هر شی سرشته و یسم . ته دې دلا سو غم و حوره چه
جوړ شی .»

« دلا سو چاره به و کړم خوشی می څه عجیبه غوښدې حوښ تر خولی شو او
داسی راته ورسینیده چه د سیمی په میخ کبی می کوم شی مات شو وی .»
هک و ویل « دهنی چاره هم و کړه کرار پر یو لځه زه به دې پاك کمیس
درته راوړم خوراك ته به دې هم څه شی در برابر کړم .»

ز اړه سپی وویل « زما دلو به پس کوما حمار که وی د لځاڼه سره یی راوړه .»
هک و ویل « ته باید ژرد خیره سره وروغ شی چه ډیر شیان درنه رده کړم . به
سید کشی دې خومره تکلیف ولید ؟»

«د رښت ډیر .»

هک و ویل « ته کرار دمه و کړه . دمه ډو ډی او اخبار راوړم
ستاد لاسو دپاره به هم څه دارو راوړم .»

« بهیر دې شی چه پیدریکو ته و دایی چه د کب سر دده شو .»

«نه می هېرېزی .»

هک له کوډی و دوت او پر ښو پك سرك روان شو . په لاره کبی یی بیا
په ژړا پیل و کړ .

زازه سڀي گيلاس واهيست او کافي بي وختله
ويي ويل : « مانو اينه شار کا ومانې را کږه پوره مانې بي را کږه »
هملک وويل : « هغه - حورر باندې زور ورنشو کب بشيم »

زازه سڀي وويل : « به حورر ورسته مي ماني وځوړه »
« پيدريکدومي کيپيولي چه ما کوووساتي ته څه وايي چه د کب سردې
څنگه شي ؟ »

« پيدريکدوي سږېرې کږي اوځان ته دې د کب بيولو شوموړه به ځوړه کږي »
« د کب ايش څنگه ؟ »

« بيش نه که دې سوف ورته کيپي ؟ »
هملک وويل : « هو اشوف مي ورته کيپي اوس نو بايد دنوروشياو نندوستو کږو »
زازه سڀي وويل : « چاراپسي لټون وبه کږي ؟ »

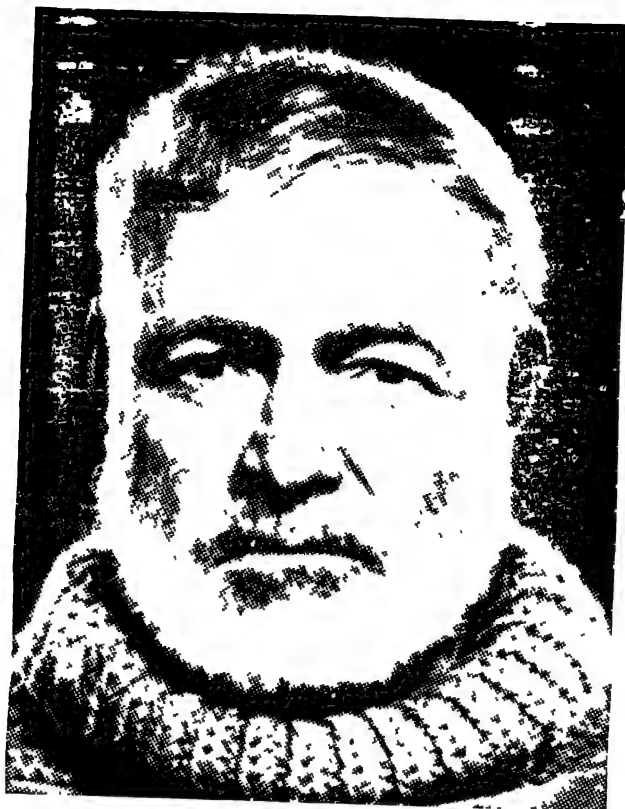
هملک وويل : « ولي به الوتکي اوساحلي سا تو سکودرپسي لټون وکږي »
زازه سڀي وويل : « بحرچر لوي دي او ما کووړه »
دزازه سڀي پام شو چه محومره بڼه وي ددي به ځاي چه سڀي د ځان او سيند سره
وغيربيږي ، دبل بيادام سره مرکه وکږي .

ويي ويل : « ډير مي يادېداي . تاڅه شي نيولي ؟ »
هملک وويل : « د يومي به لومړي ورځ ويو ، يومي به دريمه ورځ او دوه مي
به دريمه ورځ وييول »

« ډير بڼه »

هملک وويل : « پس له دې بيا زه اوته يوځاي کبان بيسو »
زازه سڀي وويل : « نه به بیکمرغه نه يم ، زما د بیکمرغه دوران زياتي
تير شو »

هملک وويل : « بلادي به بیکمرغه شي ره به يي دځانه سره راوړم »
« بلار به دې څه وايي »

ارست هيمنگ وي

د ايگو انگي لپ ه پېژندنه

ارست هيمنگ وي په ۱۸۶۸ کال کېنې دامريکي دالواني په ايالت کېنې
زېږيدلى دى .

دخواني کلو نه يې دېلار سره په ښکار ، نو کسنگ او فوټبال تير کړى دى .
وروسته يې په ژورنا ليزم او روز نامه نگاري گوتې پورې کړې .

هيمنگ وي همداسې چه رڼم خاوند او د عمل سړى هم و . په او مېړۍ غږ مى
حکې يې کسى يې دايتالېي په محاذ کسى خدمت کاوه . د دويم غږ مى جنگ درايې
ويجاړې نې په خپلو سترگه وليدلې دى .

به دغه ما سپينين د گريځيدو يوه ډله د ساحل په شگو راغونډه شوی و. . به
 او بو کښی یی د بیرد تشو قطیو او ماکو گانو ننداره کوله .
 به همدې وخت کښی د بوی ښځی پام شو چه به او بو کښی د کوم شی دملا
 تیر او پلنه لکړه د خپو دځگندو او ټیټیدو سره ښوری .
 ښځنې دهو کودنې حواته کوته ویوله او د ساحل یوه چوپړ به یی بوښتنه وکړه :
 « هغه څه شی دی ؟ »

هغه وویل : « کېدی شار کاو خوړلی دی . » چوپړ غوښتل چه قصه ورته تیره کړی
 خو ښځه یی به ژبه نه پوهېده . مخ یی خپل میړه ته کړ و یی ویل « ده نه پوهیدم
 چه شارک به داسی ښایسته او کلا لری لکړه لری »
 ملگری یی وویل : « زه هم به پوهیدم . »

زده سړی به خپلی کوډی کښی ویده و . لاهم پر مخی پر وت د هلك یی
 څنگ ته راستو او ده ته یی کتل . را په سړی دا فر یقی لخمري په خوب
 کښی لیدل

ده لومړۍ د ژبې د رېاليزم سره مينه لرله خو دروسته يې د خيالي داستانونو په ليکلو پيل وکړ.
 د ده لومړۍ ناول د «لمرهم را خښی» په نامه په ۱۹۲۶ کال کښې خپور شو.
 په دې لړۍ کې يې دويم کتاب د «د سړه وداع» دی چې د جنگ تاثرات او تباهۍ
 او هغه وېرژلې ورځې چې پخپله پوره بري شوې په کښې ښکاري.
 د دې اثر په تراوسه دوه واري ناولونه پکې شوي دي. په ۱۹۴۰ کال کښې يې بل مشهور
 کتاب د «نوټونه د چا د پاره زعېزې» چاپ شو دده احرې شاهکار چې دده ناول دی يې
 په قزاقو و منله همده ورو کي ناول دی چې لومړۍ بېلا په ۱۹۵۴ کال کښې
 چاپ شو.

هيمېنگوي د رسيم او په تيره د جېرو اوډيالو گوډ په واسطه د رسيم په چارو کې
 بې ساری دی. دده پهر مانا ناول نومکې او واقعې دی او هيڅکله يې دی په خيالي
 ورو نه سپړوی.

هيمېنگوي په ۱۹۶۱ کال کښې سېر کال د جولای په درېيمه نيټه د ۶۲ کلو په عمر د قوټک
 د بېکولار په وح کېنې سېر او خان ووېشت.

«سعدالدين» شپون

THE OLD MAN AND THE SEA

by

ERNEST HEMINGWAY

TRANSLATED

by

SADUDDIN « SHPOON »

دولتی مطبعہ